

வெந்த

தொகுதி : 13

இலக்கம் : 02

‘தூக்கியெறியப்பட முடியாத கேள்வியாய்
உங்கள் முதலாங்களை மாயுள்ளேன்’

Digitized by Neelakann Foundation
neelakanth.org | aavahanaam.org

பெண்

தொகுதி : 13

இலக்கம் : 2

2008

**குரியா பெண்கள் அமிவிருத்தி நிலையம்
மட்டக்களப்பு.**

பெண்

சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையத்தின் சஞ்சிகை
இல. 20, டயஸ் வீதி.
மட்டக்களப்பு.

தொலைபேசி இல: 065 - 2223297

Fax No : 065 - 2224657,

e-mail: suriyaw@slt.lk

THE WOMAN – A journal Published by
Suriya Women's Development Centre,
No: 20 Dias Lane,
Batticaloa.

ஆசிரியை	: -	விஜயலட்சுமி சேகர்
முன், பின் அட்டை ஒவியங்கள்	: -	சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையத்தால் 19, 20.08.2008 அன்று நடத்தப்பட்ட ஒவியப் பயிற்சிப் பட்டறையிலிருந்து...
அச்சகம்	: -	வணசிங்கா அச்சகம், 126/1, திருமலை வீதி, மட்டக்களப்பு
விலை	: -	100/=

உங்களுடன்....

மீண்டும் மற்றுமொரு பெண் இதழுடன் தங்களைச் சந்திப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். பெண் எழுத்தாளர்களின் பெண்ணியப் பார்வையிலான படைப்புக்களை சகல மட்டங்களிலும் பரப்பி சமத்துவமான சமுதாயத்தை உருவாக்குவதை நோக்காகக் கொண்டு செயற்பட்டு வரும் எமது நிலையமானது, வளர்த்து வரும் பெண் படைப்பாளர்களின் படைப்பாற்றலைச் செப்பனிட்டு பெண் எழுத்தாளர்களை உருவாக்கும் பாரிய பணியையும் மேற்கொண்டு வருகின்றது. இம் முயற்சியின் ஊடாக விரல்விட்டு எண்ணக்கூடியவாறு இருப்பினும் பெயர் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க பெண் எழுத்தாளர்களை உருவாக்கியுள்ளது என்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமாகும். இன்று இப் பெண் படைப்பாளிகள் பல தளங்களிலும் பெண்ணிலைவாதக் கருத்துக்களை தம் பார்வையூடாக பதித்து வருவது எமது முயற்சிக்குக் கிடைத்த பாரிய வெற்றியே ஆகும்.

எனினும் இன்னும் அக்கரைப் பச்சை மாயையில் வாழும் நாம் எம் கைக்கெட்டிய தூரங்களை கவனிக்கத் தவறிவிடுகிறோம். கடந்த எமது “பெண்” இதழில் தாமரை எனும் பெயரில் “மயில் முட்டை” எனும் தலைப்பில் வெளிவந்த கவிதையை விட்தவர் மட்டக்களப்பின் ஆரயம்பதியைச் சேர்ந்த கவிஞரு ஆகும். எனினும் அக் கவிதையின் அழும் வாசகர்களை பிற நாட்டுக் கவிஞரோ என சிந்திக்க வைத்துள்ளது. இவ்வாறு இடத்தை, பெயரை வைத்து எமது வாசிப்பை மட்டுப்படுத்தாது கருத்தை கவனத்தில் எடுக்க வைப்பதே எமது விருப்பாகும்.

மற்றும் இன்றைய உலகியலானது அதிகம் பெயருக்காகவும், இலாபத்திற்காகவும் குறிப்பிட்ட வட்டத்திற்குள் தம்மைச் சுருக்கி இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் தன்மையைக் கொண்டிருப்பதாலும் இங்கு எமது வளங்களை வளப்படுத்தி வளர்ப்பதற்கு முன்னிற்பவர்கள் மிகவும் அரிதாகவே காணப்படுகின்றனர். இந்த வகையில் இன்னும் தட்டச்சுப் பலகையை தொட்டுப்பார்க்கவும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காத, மின்சார வசதி எதுவுமற்ற சூழலில் கனத்த கருத்துக்களுடன் தமது பார்வைகளை பதித்துச் செல்ல ஒர் சிறு தளமுமின்றி பல பெண்கள் உள்ளனர். இத்தகைய ஒர் நிலையும் பெண்களுக்கெதிரான வன்முறையே ஆகும். ஆகவே எமது பணிக்கூடாக இத்தகைய வன்முறை களையும் களைவதை நோக்காகக் கொண்டு செயற்படுகையில் பல விமர்சனங்களையும் எதிர்கொள்கிறோம். பெண்ணிலைவாதம் என்பது ஒர் மனிதாபிமானச் செயற்பாடாகும் என்பதை புரிந்து கொண்ட உள்ளங்களின் ஆதரவே இன்று எமது பணி தொடர பலமான சக்தியாகும்.

அண்புடன்,
ஆசிரியை.

உள்ளே.....

- பெண்களும் உணவு எந்ருக்கடியும்
- நான் மட்டும்....
- தனித்திருக்கப்படும்
- திரைப்படம் காட்டும் பெண்கள்
- முடிய கதவுகளை திறக்க வேண்டிய.....
- மண்ணும் மழலையும்...
- என் கனவு
- இடம் பெயர்வுகள்
- ஆமைகளாலும் பறக்க முடியும்
- ஆறாத ரணங்கள்
- தூக்கிலிருபவரின் குறிப்புக்கள்
- 25 கார்த்திகை - 10 மார்கழி
- கவிதைகள் பேசப்படும்....
- சார்க்...
- யானை வந்துச்சு
- இனந்தெரியாதவன்
- அழிமைக்கோலம்
- மயில் முட்டை
- கழுந்கள்

பெண்களும் உணவு நெருக்கடியும்

- உலகில் 850 மில்லியன் மக்கள் பட்டினியாலும் மந்தபோசனையினாலும் வாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்
- ஒவ்வொரு நிமிடமும் உலகில் 24 பேர் பட்டினியால் இறக்கின்றனர்
- ஒவ்வொரு வருடமும் 5 வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட 6 மில்லியன் குழந்தைகள் பட்டினியால் இறக்கின்றனர்

தகவல்: FIAN (Food First Information and Action Network)

கடந்த சில வருடங்களுக்குள் உலகில் உணவுப்பொருள் விலையானது 40 வீதத்தால் அதிகரித்திருப்பதாகக் கணிப் பிடப்பட்டுள்ளது. 2007-2008 காலப்பகுதிக்குள் மாத்திரம் உலகின் சராசரி அரிசி விலையானது 217 வீதத்தாலும், கோதுமை மாவு 136 வீதத்தாலும் சோளம் 125 வீதத்தாலும் சோயா பீன்ஸ் 107 வீதத்தாலும் உயர்ந்துள்ளது. இந்த விலைவாசி ஏற்றமானது இலங்கை, இந்தியா, பாகிஸ்தான், பங்களா தேஷ் அடங்கலான நாடுகளை அதிகளவில் பாதிப்புக்குள்ளாக்கியுள்ளது.

இவ்வாறு உலகளவில் உணவுப்பொருட்களின் விலைவாசி அதிகரித்திருப்பதை ஒரு மௌன சுனாமி என ஐக்கிய நாடுகள் சபை சித்தரிக்கிறது. உலகில் 100 மில்லியன் மக்கள் இவ் விலைவாசி உயர்வால் மீளவும் வறுமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். தெற்காசியாவில் 22 வீதமானோர் பட்டினியில் வாடுவதாக ஆசிய அபிவிருத்திவங்கி கூறுகிறது.

உலக அரங்கில் உணவுப் பொருட்களுக்கான விலை இவ்வளவு குறுகிய காலத்துக்குள் இப்படி உயர்வதற்கான அடிப்படைக்காரணம் என்ன?

உலகில் பெற்றோலியக் கணிமவளங்கள் அபரிமிதப் பாவிப்பின் காரணமாக குறைந்து வருகின்றன. இதனால் செயற்கையான பெற்றோலியம் தாவரத்தின் மூலம் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. Bio Ethanol எனப்படும் இந்த முதலாவது தலைமுறை எரிபொருளானது கரும்பு, சோளம், கோதுமை,

பாம் என்னெய், சோயா பீன்ஸ் போன்ற வற்றிலிருந்து எடுக்கப்படுகிறது. இரண்டாவது தலை முறை Bio diesel ஆனது புல், காட்டு மரங்கள் போன்றவற்றிலிருந்து பெறப்படுகிறது.

பரந்துபட்ட மக்களின் உணவுத் தேவையைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளாத உலக வல்லரசுகள் எரிபொருளை உற்பத்தி செய்யும் அவாவில் உணவுக்கான பயிர்ச் செய்கையில் ஈடுபாது எரிபொருள் உற்பத்திக்கான பயிர்ச் செய்கையில் மும்முரமாக இறங்கி யுள்ளன. மனிதரின் உணவுக்கான பயிர் நிலங்கள் எரிபொருள் பயிர் உற்பத்தி நிலங்களாக மாற்றப்பட்டு வருகின்றன. இதனால் உலக அளவில் உணவுப்பொருளுக்கு தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டுள்ளது. உலக அளவில் உணவுப்பொருட்களின் விலை அதிகரிப்பதற்கு இதுவே அடிப்படைக்காரணமாகும்.

இத்தகையதொரு உலக குழலில் உள்ளாட்டு யுத்தத்துக்காக அதிகளவில் நிதியை முடக்கியிருக்கும் இலங்கையின் நிலையோ மிக மோசமானதாக உள்ளது. ஒரு காலகட்டத்தில் இலங்கை அரசு விவசாயிகளிடமிருந்து நெல்லைக் கொள் வனவு செய்து அதை அரிசித் தட்டுப்பாடு நிலவும் காலங்களில் பயன்படுத்துவதற்கான பாதுகாப்புத் தொகையாக (buffer stock) களஞ்சியங்களில் சேகரித்து வைத்தது. இதனால் அரிசி விலை அதிகரிப்பு மட்டும் படுத்தப்பட்டது. 1977 இன் பின்னர் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட திறந்த பொருளாதார கொள்கையுடன் உள்ளாட்டில் விவசாயியிடம் நெல் கொள்வனவு செய்வதற்குப் பதில் பாதுகாப்பு

நெல் தொகை வெளிநாடுகளிலிருந்து தரு விக்கப்பட்டது. அரசு தனது பொறுப்பை தனியார் துறைக்கு மாற்றியது. சில தனியார் நிறுவனங்களே பின்னர் பாதுகாப்பு நெல் தொகைக்குப் பொறுப்பாளர்களாக இருந்தன. தற்போது இந்தப் பாதுகாப்பு நெல் தொகை யைப் பேணும் கொள்கை அற்றுப் போய் எந்த முதலாளியும் அரிசியை இறக்குமதி செய்ய வாம் எனும் நிலை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. முதலாளிகளோ தமது இலாபத்தை முதன் மைப்படுத்தியே அரிசி இறக்குமதியில் ஈடுபடுகின்றனர். அரிசித் தட்டுப்பாடு ஏற்படு வதற்கு இது அடிப்படையாகும். இதைவிட இன்னும் பல மக்கள் நலன் சாரா பொருளா தார மற்றும் அபிவிருத்திக் கொள்கைகளும் இன்றைய நெருக்கடிக்குக் காரணமாயுள்ளன.

இலங்கை அரசு ஆழ்கடலில் மீன் பிடிக்கும் உரிமையை வெளிநாடுகளுக்குத் தாரை வார்த்து விட்டது. 200 மைல் தூரத் துக்கான பிரத்தியேக பொருளாதார கடல் வலயத்தில் (exclusive economic zone) மீன் பிடிக்கும் உரிமை இலங்கை மீனவர்களுக்கு இல்லாது போயுள்ளது. பத்து லட்சத்துக்கு மதிகமான இலங்கை மீனவர்கள் இதனால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இதைவிட, கொழும்புக்கும் மாத்தறைக்கும் இடையில் அமைக்கப்படவுள்ள கடுகதி போக்குவரத்து நெடுஞ்சாலை நிர்மாணத் தினால் சுமார் 170 கிராமங்கள் பாதிக்கப் படுகின்றன. இதனால் ஆயிரம் ஏக்கர் வரையிலான விவசாய நிலம் பாதிக்கப்படப் போகிறது. நெல், தேயிலை, இறப்பர் தோட்டங்களில் கூலிக்கு வேலைசெய்யும் கிராம வாசிகளும் தமது சொந்தக் காணிகளில் பயிர் செய்கிறவர்களும் வாழ்வாதார மற்றும் வதிவிட நெருக்கடியை எதிர்கொள்ளப் போகின்றனர்.

வடக்கு கிழக்கு பிரதேசங்களில் கிராமங்கள் சில உயர் பாதுகாப்பு வலயமாக் கப்பட்டதன் காரணமாக அங்கு வீட்டுத் தோட்டத்திலும் பயிர்ச் செய்கையிலும் ஈடுபட்டுவந்த மக்கள், விவசாயத்துறையை

அண்டி உயிர்வாழ்ந்த மக்கள் தமது வாழ் வாதாரத்தையும் வதிவிடத்தையும் இழந்துள்ளனர். வடக்கு கிழக்கில் கடற்பாதுகாப்புச் சட்டம் நிலவுதன் காரணமாக மீனவர்கள் சுதந்திரமாக கடலுக்கு செல்ல முடிவதில்லை. இது கரையோரம் வாழும் மக்கள் மத்தியில் வறுமை அதிகரிப்பதற்குக் காரணமாயுள்ளது.

மலையகத் தேயிலைத் தோட்டங் களில் வேலைசெய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு நாள் சம்பளம் 200 ரூபா என நிர்ணயிக் கப்பட்ட நிலையில் நாளொன்றுக்கு ஒரு கிலோ மாவுக்கு 72 ரூபாவும் அரிசி (நாட்டரிசி) ஒரு கிலோவுக்கு 70 ரூபாவும் செலவளிக்க நேர்ந்திருப்பது பெரும் சமையாகவேயுள்ளது.

இப்படியாக, இலங்கையின் அனைத்துப் பிரதேசங்களிலும் அனைத்து உற்பத்தி நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடும் மக்களானைவரும் அரசின் இந்த அபிவிருத்தி மற்றும் உணவுக் கொள்கையினால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இத்தகையதொரு சூழலில் பெண்களின் உணவுக் கான உரிமை எவ்வாறுள்ளது என்பதை அவதானிப்பதும் அதை நிறைவேற்றுவதற்கான முயற்சிகளை எடுப்பதும் பெண்ணிலைவாதிகளின் கடமையாகும். அன்றாட கூலி உழைப்பில் ஈடுபடும் பெண்களுக்கு ஆண்களிலும் விட குறைந்த கூலியே வழங்கப்படுகிறது. விவசாயக் கூலித் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் பெண்களுக்கு 300 ரூபாவும் ஆண்களுக்கு 700 ரூபாவும் தினக் கூலியாக உள்ளது. கரை வலை இழுப்பவர்கள் மத்தியில் நாளொன்றுக்கு பெண்களுக்கு 200 ரூபாவும் ஆண்களுக்கு 500 ரூபாவும் வழங்கப்படுகிறது. மலையக தேயிலைத் தோட்டங்களை எடுத்துக் கொண்டால் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் 200 ரூபா சமசம்பளம் எனக் கூறப்பட்டாலும் ஆண்கள் ஜந்தரை மணித்தியாலங்கள் வேலை செய்ய பெண்கள் எட்டு மணித்தியாலங்கள் வேலை செய்கின்றனர். ஆடைத் தொழிற்சாலைகளில் வேலைசெய்யும் பல்லாயிரக்கணக்கான

சகோதரிகள் அநியாயமான உழைப்புச் சுரண்டலுக்கு உள்ளாகின்றனர்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் காணி உரிமை என்பது பொருளாதார அபிவிருத்திக்கும் சமூக அந்தஸ்ததுக் குமான காரணியாக உள்ளது. மேட்டு நிலப் பயிர்ச்செய்கை, வீட்டுத் தோட்டம், தாழ்நில நெற்பயிர்ச் செய்கைக்கான காணிகள் பெரும் பாலும் ஆண்களின் பெயரிலேயே உள்ளன. தேச வழமை சட்டத்தின் கீழும் பெண்ணின் சீதன காணி மற்றும் சொத்து மீதான இறுதி முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் ஆணுக்கே உள்ளது. மகாவலி விவசாயக் குடியேற றங்களின் போது அரசானது விவசாயி களுக்கு மேட்டு நிலப் பயிர்ச்செய்கைக்கும் தாழ்நிலப் பயிர்ச் செய்கைக்குமான காணி களை வழங்கி அப்பிர தேசத்தில் மக்களைக் குடியேற்றியது. இதன்போது காணிகள் குடும்பத் தலைவனுக்கு அதாவது ஆணுக்கு உரித்துடைமையாக்கப்பட்டது. இவ் ஆண்கள் தமது காணிகளை தமது கடைசி ஆண் பிள்ளைக்கு அல்லது ஆண் பிள்ளைகளுக்கு வாரிசரிமையாக்கியதால் பெண் பிள்ளைகள் காணியுரிமை இழந்ததுடன் அவர்களும் அவர்களின் சந்ததியினரும் விவசாயக் கூலிகளாக மாறியுள்ளனர்.

வறிய மக்கள் மத்தியில் சாபக் கேடாயமெந்துள்ள மதுபானப் பாவனையானது மலையகத்திலும் இலங்கையின் பின்தங்கிய கிராமங்கள் அனைத்திலும் அதிகளவில் காணப்படுகிறது. உடலுழைப்பில் ஈடுபடும் ஆண்கள் தமது உழைப்பில் அரைவாசிக்கும் மேற்பட்ட தொகையை மதுவுக்கு செலவளிப்பதனால் குடும்பப் பொருளாதாரத்தில் ஆண்களின் பங்களிப்பு குறைவாயுள்ளது.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் சந்தித்த பெண்கள் சிலர் விவசாயக் கூலி வேலையும் கிடைக்காத சந்தர்ப்பங்களில் குடும்பத்தின் உணவுத் தேவையை நிறைவேற்று வதற்காக உயரமான பாளை மரங்களில் ஏறி பாளைப் பழம் பறித்து விற்று குடும்பத்துக்கு

உணவுட்டுகின்றனர். சிலர் காட்டுக்குச் சென்று விற்கு வெட்டி வந்து விற்று உயிர் வாழ்கின்றனர்.

மலையகத்தில் மாத்தளை மாவட்டத்து தேயிலைத் தோட்டங்களைச் சார்ந்த பெண்கள் கொழுந்து குறைவான காலங்களில் ஏலக்காய்த் தோட்டங்களில் ஏலம் பறிக்கவும் பெனஸ் பால் வெட்டவும் செல்கின்றனர்.

இவ்வாறு பெண்கள் பாளைப் பழம் விற்றும் கொழுந்து பறித்தும் ஏனைய கூலி வேலைகள் செய்தும் கொண்டுவரும் பணத்தில் ஒரு பகுதியை ஆண்கள் மதுவுக்காக வாங்குவதும் உண்டு.

பெண்களுக்கு பரம்பரைச் சொத்துக்களிலும் காணியிலும் உரிய பங்கும் வாரிசரிமை யும் இல்லாமை, பெண்களின் சமூக உழைப்புக்கு உரிய பெறுமதி வழங்கப்படாமை, பெண்களின் குடும்ப உழைப்பு இனங்காணப்படாமை, பெண்களுக்கான தொழில் வாய்ப்புகள் அரசினால் திட்டமிடப்பட்டு உருவாக்கப்படாமை, பெண்களின் வருமானத்தை ஆண்கள் கட்டுப்படுத்துவது மற்றும் சுரண்டலுக் குள்ளாக்குவது காரணமாக பெண்கள் மத்தியில் வறுமை அதிகமாகக் காணப்படுகிறது.

இவ்வாறு அன்மைய விலைவாசி ஏற்ற மானது வறுமை நிலையை மேலும் பாதித்துள்ளதுடன் பெண்கள் மத்தியில் பட்டினியையும் அதிகமாக்கியுள்ளது.

வறுமையில் வாழும் பெரும்பாலான குடும்பங்கள் இன்று முன்று நேர உணவை உட்கொள் வதில்லை. இரண்டு நேரமே உண்கின்றனர். சில குடும்பங்கள் ஒரு நேர உணவுடன் படுக்கைக்கு செல்கின்றனர். சமூகத்தில் நிலவும் ஆணாதிக்க முறைமையானது குடும்பத்தில் ஆணின் உணவு உரிமையை முதன் மைப்படுத்துவதால், உணவு முதலில் ஆணுக்கும் ஆண் பிள்ளைக்கும் பரிமாறப்படுவது வழமையாயுள்ளது. இந்தப் பழக்கத்தின் காரணமாக அனைவருக்கும் இருப்பதைப் பரிமாறிவிட்டு எஞ்சிய உணவையே பெண்

உட்கொள்கிறாள். இரண்டு நாளைக்கு ஒரு தடைவ மாத்திரம் உணவுண்பதாகவும் பென் கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இந்நிலை தொடர்ந்தால் பெண்கள் மத்தியில் ஏற்கனவே காணப்படும் இரத்தச் சோகை, இரும்புச் சத்துக் குறைபாடு, மந்த போசனை ஆகியன மேலும் அதிகரிப்பதுடன் பெண்ணின் இறப்பு வய தெல்லைக் குறைந்து இறப்பு வீதம் அதிகரிக்கும் அபாயமும் ஏற்படும்.

இது ஒரு பாரதாரமான விடயமாகும். பெண்கள் மத்தியில் வறுமையும் பட்டினியும் விரிவாக்கம் பெறுவது உடனடியாக தடுத்து நிறுத்தப்பட வேண்டும். பெண்களின் உணவு உரிமைக்காகப் போராடுவதே இலங்கைப் பெண்ணிலைவாதிகளின் கடமையாயுள்ளது.

- ஸ்டெலா விக்டர் -

நாளைய உலகம்

- கனிஸ்கா தென்காசி -

காககொடுத்து முச்சுக் காற்றுவாங்கி
ஒற்றை மாத்திரையில் வயிற்றை நிரப்பும்
நாளைய மனிதன் கேட்பானோ!
இப்படியும்.....

'நெல் மரமோ! தென்னங் கொடியோ!
மாஞ்செடியோ! மாதுளை விருட்சமோ!

பதிலளிக்க அப்பாரினில்தான் ஆளுண்டா!

பாதிராத்திரி கனவில் வந்தாள் பண்ணக்காலப் புருத்தி

முன்னொரு காலத்தில்.....

விளைநிலம் என்றோரு இடமுண்டு
விவசாயம் என்றோரு தொழிலுண்டு
விவசாயி என்றோரு இனமுண்டு
விளைதானியம் என்றோரு பொருஞூண்டு

வித்தைப் போட்டு விளைவித்தான்
நெத்தைப் போட்டு மரம்வளர்த்தான்
மன்னில் வியர்வை சிந்தவிட்டான்
மனிதன் வாழ உணவளித்தான்.

நன்றி பதிவுகள் (இணையத்தளம்)

நூல் உட்டுப்

நான் நடத்தை கெட்டவள்
மோசமானவள்
எவர் வந்தும்
என் குரல்வளை நெரித்து
கொலை செய்யலாம்

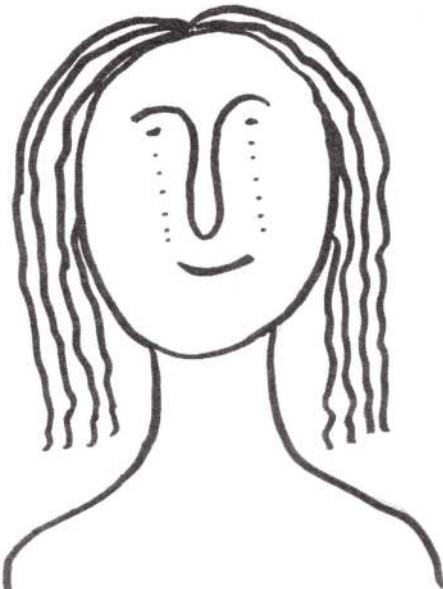
தூங்ஸமையான உத்தமர்கள் என
சொல்லிக்கொள்பவர்
எவரேனும்
என் உடை உரித்து
சிதைக்கலாம் - ஏனெனில்
நான் நடத்தை கெட்டவள்”

வெட்கமில்லாதவள்
அடக்கமில்லாதவள்
பலருடன் கூடித்திரிபவள்
அனைத்து இராமர்களும்
என்னை இழுத்துச் செல்லட்டும்
எவரும் கேட்கமாட்டார்கள்
ஏனெனில் நான்
நடத்தை கெட்டவள்

இரு முலையுடன் பிறந்த
குளியிக்காரி
கருவறையுள்ள சாகசக்காரி
வேலிகள் தாண்டும் போதல்லாம்
என் கால்களை
உடைத்து அடக்கலாம்!
இல்லையெனில்
கழுத்தை வெட்டி
நடுவீதியில் ஏறியங்கள்

உங்களால் அவர்களால்
அடக்கி ஆளப்பட வேண்டியவள்
என் குரல்
உங்களைத் தாண்டியும்
ஓலிக்குமானால்

நளாயினி, சாவித்திரி
அருந்ததி, சீதை
அனைவரின் பெயராலும்
என்னை கொலைசெய்து விடுங்கள்
ஏனெனில் - நான்
உங்களுக்கு
ஆபத்தாகலாம்

ஏனம்மா கத்திறா
அண்ணனும் குடிக்கான் எண்டா?
அவனும் தன் பொண்டாட்டிக்கு அடிக்கான் எண்டா?
இல்ல
அப்பா உனக்கு அடிக்கிறதாலா?

ஏனம்மா கத்திறா
உனக்கு எழுதத் தெரியாதெண்டா
உனக்கு வடிவாக் கதைக்க தெரியாதெண்டு
சொல்லுப்பதாலா
நீ ஒண்டுக்கும் உதாவது
எண்டப்பா ஏசுறதாலா
இல்ல நானும் பொம்பிளையா பிறந்தாலா

ஏனம்மா கத்திறா
உண்ட மடியில
படுக்கும் போதல்லாம்
உண்ட கண்ணீர்தானே
தாலாட்டிருக்கு
இந்த கண்ணீர் எப்படியம்மா
உனக்கு பழக்கமானது

நானும் எண்டமகன
கண்ணீரோடதான்
தட்டி தூங்கலைப்பேணம்மா?

உண்ட மடிதான் - எனக்கு
பாதுகாப்ப தந்தது
உண்ட அரவணைப்புத்தான்
நம்பிக்கய தந்தது.

நீ கோழியில்ல அம்மா
வெகுளியில்ல
முட்டாளில்ல

நீ வீரமானவள் புத்திசாலி
என்னப்போல
ஆயிரம் மடங்கு தெரியமானவள்

இல்லாட்டி எப்படியம்மா
உண்ணால் எங்கள்
பெத்து வளக்க முடியும்

கி. கலைமகள்
நாவற்தபா
உழைக்கும் மாதர் சங்கம்

நூல் உட்டுப்

தன்தீர்த்தங்களுடைய பெரியம்மா பதினொரு மணியாகுது வந்து படுங்க'

பெரியம்மா பதினொரு மணியாகுது வந்து படுங்க' கவி சொல்லுறத்தும் சிரிதான். ஆனா நித்திர வராம கட்டிலில் இருந்து புரஞ்சதவிட இது பரவால. இனி சின்னவன் போன் பண்ண மட்டான். அம்மா, அம்மா எண்டு மூச்சக்கு முன்னாறு தடவ சொல்ல மாட்டான். என்ட பிள்ளை என்னட்ட இருந்து விசிசித்தாங்க.

"பெரியம்மா சிரியான பனி வாங்க உள்ள?"

இப்படித்தான் கவியாணம் கட்டின புதுசில கணேஷ் கத்திற. எல்லாத்தையும் காலம் மாத்தும் ஆனா என்னாலதான் எல்லாத்தையும் மறக்க முடிமிதில்ல.

மூத்தவனுகள் ரெண்டுபேரும் கணேஷன் மாதிரி. கடைசி சின்னவன் மட்டும் என்னப்போல. உனக்கு தலமுடி வளத்தா அம்மா வப் போலதான் இருப்பாடா எண்டு பகிடிபண்ணுறவனுகள்.

அம்மா நீ இல்லாம நான் பீஸ் பண்றனம்மா. இப்ப நின்சாலும் நெஞ்சப் பிசியது. எனக்குப் பின்னாலயே அம்மா அம்மா எண்டு சத்துவான். கணேஷன் இல்லாம நான்தான் வளத்தன். அப்பெல்லாம் எண்ட பிள்ளைகளுக்கு நான் வேணும். இப்ப, எல்லாம் கடமயாப் போயித்து.

வளவு, காணி எல்லாம் குடுத்துதான் எண்ட கலியாணம் நடந்தது. கணேஷன்ட அண்ணனின் குடும்பம் பிரான்சில் இருந்தது. ஒரு வருசத்தால் கணேசம் பிரான்சுக்குப் பொயித்து. எனக்கு வெளிநாட்டுக்குப் போய் வாழுறது விருப்பமில்லை. கணேசக்கு இஞ்சயே நல்ல சம்பளம். நானும் எங்கட ஊர்ப் பள்ளியிலதான் படிப்பிக்கிற, உழச்சித்து அஞ்ச வருசத்தால் வாறன் எண்டு தான் கணேசம் போன ஆறேழு வருசமாக, அங்கிருப்பம் எண்டு கதச்சது. ஒரு தரம் நானும் போயிருந்தன். நானும் போக அங்க சிரியான குளிர். என்னால் இருக்க முடியாதெண்டு

பிள்ளைகளையும் கூட்டித்து வந்திட்டன். பிறகு நான் போகல். நாலுவருசத்துக்கு ஒருக்கா கணேஷ்தான் வந்து நின்டுத்துப் போகும்.

என்னால் அங்க போக ஏலாது. கணேசால இஞ்ச வரமுடியல். இப்படியே பிள்ளைகள் வளத்து நானும் இருபது வருசம் வாழ்ந்திட்டன். எனக் காக எப்ப வாழ்ந்தன் என்டு எனக்கே தெரியல். ஆரம்பத்தில் கணேசக்காக பிறகு பிள்ளை கருக்காக இப்படியே காலமும் பொயித்து.

இஞ்ச ஒவ்வொரு நானும் பிரச்சினதான். நாட்டுப் பிரச்சின, குடும்ப் பிரச்சின எண்டு இஞ்சும் நிம்மதியா வாழல். கணேஷ் பிரான்சில் கலியாணம் முடிச் சித் து பிள்ளைகள் இருக்கெண்டு அண்ணனுட்ட ஆரோ வந்து சொல்லத் தொடங்கித் துகள். அண்ணன் போன் பண்றதும் எனக்கேசுறதுமா இருந்தான். அப்பதான் நான் எண்ட பிள்ளைகள் கூட்டித்து எங்கட வீட்டுக்கு வந்தன். கணேசன் காசனுப்பி கட்டின வீட்டு.

இதப்பத்தி நான் கணேசனிட்ட கேட்ட தில்ல. கணேசம் சொன்னதில்ல. கணேஷ் நாட்டுக்கு வரக்குள்ளதான் கேட்டன். “இஞ்ச வாரது உனக்கு விருப்பமில்லாட்டி நீ வர வேணாம் எண்டு சொல்லு. சந்தேகம்பறே உங்கட அண்ணன வெச்ச எனக்கு ஏசுறாய்” பிறகு ஒரே பிரச்சினை. ஆறு மாத வீலில் வந்த கணேஷ் மூண்டு மாதத்திலேயே பொயித்து. அதுக்குப் பிறகு எனக்கு கணேசோட கதக்கவே மனம் வரல்.

கொஞ்சநாள் போக பிள்ளைகள் அனுப்பி வையெண்டு விசா அனுப்பினது. ஒரு வருசம் போயிருக்கட்டும் எண்டு நானும் அனுப்பின. மூண்டு பிள்ளைகளும் போகக்குள்ள கத்தின கத்து இன்னும் எண்ட கண்ணுக்குள்ள இருக்கு. திரும்பி வந்திடுங்கள் எண்ட நம்பிக்க எனக்குள்ள இருந்தது. எப்ப அனுப்புவிங்க எண்டு நானும் கேக்கல. கணேசம் அதுபத்தி கதைக்கல. முந்தி மாதிரி நானும் கணேசோட கதைக்கிறல். மூத்தவனுக்கு பிரான்சுக்கு போறதுக்கு சிரியான விருப்பம். எங்கட அப்பா பிரான்ஸ் எண்டு சொல்லுறதே நாகரீகமாய் பொயித்து.

போனதில் இருந்து சின்னவன் போன்

பண்ணித்தே இருப்பான் பிள்ளைகள் வாறதப்பத்தி எந்தக் கதையுமில்ல. சின்னவன்தான் போன் பண்ணிச் சொன்னான். “அம்மா நாட்டுக்கு வாறதப்பத்தி ஒத்தரும் கதைக்காங்க இல்ல. அண்ணனுக்கு இஞ்ச நிக்கிறதான் விருப்பம் போல இருக்கு” எண்டு. நானும் பிள்ளைகள் எப்ப வாராங்க எண்டு கேட்டன். அனுப்பிறன் அனுப்பிறன் எண்டு வருசம்தான் போனது.

முத்தவன்தான் போன் பண்ணி அங்க படிக்கப் போறம் எண்டு சொன்னான். அப்பதான் தெரிஞ்சது ஆரோ கணேசிட பிரெண்ட் கதிரோட எல்லாரும் தங்கிமிருக்காங்க எண்டு. எல்லாரும் கதச்சது உண்மையா பொயித்து. அண்ணனிட்ட சொல்லி விசரிசுக்பாத்தம் அங்க அவருக்கு ரெண்டு பிள்ளைகள் இருக்கெண்டு பிறகுதான் தெரிஞ்சது. சின்னவன் மட்டும் அடிக்கடி போன் பண்ணுவான். அவனுக்கு அங்க இருக்க விருப்பமில்ல எண்டு மட்டும் விளங்கித்து. ஆனா என்ன கதச்சாலும் சின்னவன் அனுப்ப கணேஷ் ஒத்துக்கல. அவன நாட்டுக்கு அனுப்பிருந்தா எண்ட பிள்ளை எண்ணோட இருந்திருப்பான். பிள்ளைகள் வேணும் எண்டா என்ன அங்க வரட்டாம். இப்படியே மூண்டு வருசம் பொயித்து.

என்னிலதானாம் பிழயாம். புருசன் கூப்பிடக்குள்ளேயே நான் போயிருக்கனுமாம் நான் போயிருந்தா இந்தப் பிரச்சின வந்திருக்காதாம். ஒரு தரம் நீ வந்த மாதிரி இஞ்ச இருந்திருந்தா இன்னொரு கலியாணம் பண்ணியிருக்க மாட்டன் எண்டு கணேசன் சொன்னது. “உன்னோட சேந்து நாறுவருசம் வாழுமூம் கூமி” எண்டு சொன்ன கணேச்தான் இதச் சொன்னது. “பதினஞ்சு வருசத்திற்கு முந்தியே சொல்லிருந்தா நானும் ஒரு கலியாணம் முடிச்சிருப்பன்” எண்டு நான் கதச்சது பிழயாம். ஒரு பொம்பிள அப்படி கதச்சிருக்கக் கூடாதாம் எண்டே பெரிய சண்ட இதுக்குப் பிறகுதான் நான் விவாகரத்து கேட்டன். எல்லாம் முடிஞ்சு பொயித்து.

எல்லாரும் ஒவ்வொரு வட்டத்தப் போட்டு அதுக்குள்ளேயே வாழ நினைக்கிறம். அதான் வாழ்க்க என்றம் அப்படித்தான் நானும்

இருபதுவருசம் வாழ்ந்திட்டன். எல்லாம் பொய்யாகப் போகக்குள்ளதான் நம்மள் நாம் புரிஞ்சிக்கிறம். எல்லாத்தையும் காலம் மாத்தும் கண்ணீர், பிரிவு, துயரம், எல்லாத்தையும் காலம் மாத்தும். சில நினைவுகள் மட்டும் காலத்தால் மாத்த முடியிறநில்ல.

என்னக்கா, எத்தின மணிவரை இருக்கப் போறா? யான, தன்ற தலையில் மண் அள்ளி வெச்சமாதிரி நீயே உண்ட தலையில் மண் அள்ளிவெச்சித்து இப்ப யோசிச்ச என்ன செய்யிற. இப்பெல்லாம் ஆரு என்ன கதச்சாலும் கவலவாறல்ல. லதாவும் கணவன், பிள்ள குடும்பம் எண்டுதானே வாழுறாள். லதா என்ன செய்வாள். என்னக்கா சிரிக்கா? பனிப்பெய்து கெதியா வந்து படு.

இருபது வருசத்துக்கு பிறகு இப்பத்தான் வாழுறதா தோனுது. என்ட கடம இவ்வளவு கெதியா முடிஞ்சத நினச்சா நிம்மதிதான். ஆனா என்னோட சின்னவன் இல்லாம் பொயித்தான். என்ட பிள்ளய இனி என்னால் பாக்க ஏலாது. சின்னப் பிரச்சன என்டாலே தாங்கமாட்டான். என்ட பிள்ள என்னென்ன கஸ்ரப்பட்டானோ....

இந்த தனிமதான் இப்பிடிச்சிருக்கு இந்த வீடு அம்மாட வீடு. அம்மாக்குப் பிறகு எனக்கு எண்ட காலிலதான் வீட்ட திருத்தினநான். கடசில எண்ட பிள்ளயும் இஞ்சதான் கொண்டு வந்த. என்ட பிள்ளளகளப் போல கணேசன் கட்டின வீட்டியும் உரிம கொண்டாட முடியாமத்தான், இந்த வீட்ட வந்தன்.

சின் னவன் ஒவ் வொரு நானும் போன்பண்ணக்குள்ள சொல்லுவான் என்னோட வாம்மா எண்டு. என்ன சொன்னாலும் கேக்க மாட்டன். நீ அங்க எப்படி புதுசா வாழுறியோ அதுபோலத்தான்டா நானும் இஞ்ச வாழுறன் எண்டு சொல்லிவிடுவன். கடசா சின்னவன் கதச்சது போன டிசம்பர் “அம்மா நீ இல்லாம பீல்பண்றனம்மா நீவாம்மா நாம ரெண்டு பேரும் தனியப் போமிருப்பம்” எண்டான். அவனுக்காக எல்லாத்தையும் விட்டுத்துப் போகனும் போல இருந்திச்சி பிறகு கொஞ்சநாள் சின்னவன் போன

பண்ணல். பெரியவன்தான் போன் பண்ணி அவன கொஸ்பிற்றலில் வெச்சிருக்கம் எண்டான்.

எண்ட பிள்ளய கொண்டுவரச் சொல்லி எத்தினதரம் கேட்டிருப்பன். இப்ப சுகமாகும் அப்ப சுகமாகும் எண்டு அவனக் கொண்டே வரல. அவன பாக்க போறதுக்கு பக்கத்தில் இருக்கிற ஊரா. நான் வெச்ச நேத்திக்கடன் ஒண்டுமே பலிக்கல. எண்ட பிள்ள என்ன பாடு பட்டானோ மூண்டு வருசமா பாக்காத பிள்ளய உயிரில்லா மத்தான் கொண்டு வந்தானுகள்.

எண்ட பிள்ளட சாவுக்கு கதின் கணேஷ் எல்லாருமே வந்திருந்தாங்க அன்னன் கணேசுக்கு ஏசிக்கொண்டே இருந்தான். சாவுக்கு வந்தவங்களோட சண்ட பிடிக்காதெண்டு நான்தான் தீத்து வெச்சன். எண்ட பிள்ளயே போனதுக்குப் பிறகு, இவங்கெல்லாம் எதுக்கு? இவங்களோட கதைக்கவோ சமாதானப்படுத்தவோ எனக்கு விருப்பமில்லை. எட்டுக்குப் பிறகு கணேசுக் கதரினும் கொழும்புக்கு பொயித்தாங்க. ஒரு மாதம் போக மூத்தவன் இஞ்ச நிக்கன் எண்டு சொன்னான் வேணாம் எண்டு நான்தான் அனுப்பி வெச்சன்.

எண்ட பிள்ளய என்னட்ட அனுப்பிருந்தா நான் சாக விட்டிருக்க மாட்டன். சின்னவனுக்கு இதயம் கொஞ்சம் பலவீனம். அவனநான் ஓரிடமும் அனுப்பாம எண்ட கண்ணுக்குள்ளயே வெச்சிருந்தன். எல்லாருமா சேர்ந்து என்னட்ட இருந்து எண்ட பிள்ளய பிரிச்சித்தாங்க.

பெரியம்மா பனிப்பெய்து வந்து படுங்க. கவி ‘யலுக்கு’ படிக்காள். சுமிட குடும்பம் ஒரு கிழமயா என்னோடதான் நிக்குது. பெரியம்மா வாங்க அவள் கத்திறகத்துவயில் பக்கத்து வீட்டுச் சனமெல்லாம் எழும்பப்போகுது. பள்ளி லீவெண்டா இஞ்சதான் நிப்பாள் சின்னில் இருந்தே என்னோடதான். “பெரியம்மா பனிப்பெய்து வாங்க”. எனக்குத்தான் உள்ள போக விருப்ப மில்லை.

**கி. கலைமகள்
நாவற்குடா**

திரைப்படந் துறையும் பின்தள்ளுகிறன்

ஆரம்பகாலத்தில் முதலிடத்தில் இருந்து சமுதாயத்தில் ஆண்களின் ஆதிக்கம் மேலோங்க இரண்டாந்தர நிலைக்கு தள்ளப்பட்டு அடக்கப்பட்டு இரண்டாந்தர பிரஜையாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பெண்கள் திரைப்படங்களில் காட்சி படுத்தப்படுகிறார்கள். இவர்கள் இங்கு போகப் பொருளாகவும், மென்மையானவர்களாகவும், துணிவில்லாதவர்களாகவும், அதே நேரத்தில் குரூர தன்மை நிறைந்த இராச்சத் உள்ளம் படைத் தவர்களாகவும் காணப்பிக்கப்படுகிறார்கள்.

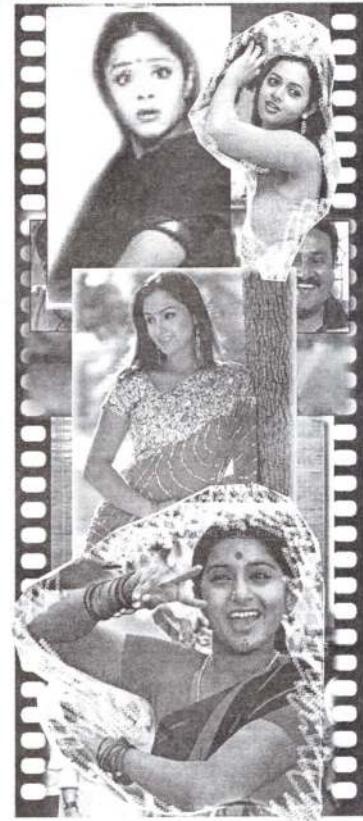
திரைப்படங்களை பொறுத்தவரை திரைப்படங்களை இயக்குபவர்கள் 99% ஆண்களே. ஒரு சதவீதத்தினரே பெண்களாக காணப்படுகிறார்கள். பாடலாசிரியர்கள், தயாரிப்பாளர்கள் அனைவருமே ஆண்களாகவே காணப்படுகிறார்கள். இதனால்தான் அவர்களுக்கேற்ற முறையில் கதையினை வடிவமைக்கின்றார்கள். பெரும் பான்மையின் ஆண்களைப் பொறுத்தவரை பெண்களது நிலைகளையும், உணர்வுகளையும் புரிந்து கொண்டவர்களாக இருப்பது என்பது அரிதாகவே காணப்படுகிறது.

பெண்கள் திரைப்படங்களை இயக்கியின்ஸார்கள் என்பதை என்னிக் கூறிவிடலாம். திரைப்பட இயக்குனர்களாக சுகாஷினி, ஜெயார்ஜீதேவி இவர்களைத் தவிர Kamarova Kamala, ரக்ஷன் பேன், முதலியோரை குறிப்பிடலாம். இவர்களது பங்களிப்பு

காணப்பட்டாலும் பாரிய தாக்கத்தினை திரைப்பட உலகில் காட்டில்லை. ஆனாலும் புறக்கணித்து விடாத அளவிற்கு பெண்களின் உணர்வுகள் முதன்மைய்படுத்தப்பட்டிருத்தலையும் காணலாம்.

இவர்களுக்கென தனி இடத்தை இவர்கள் திரையுலகில் எய்தவில்லையா? எய்தப்பட வில்லையா? திரைப்படங்கள் எனும் போது சமூகத்தில் நிலவி வரும் பிரச்சனைகளை மையமாக கொண்டு காட்சிப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் இன்றைய திரைப்படங்கள் இவ்வாறு இல்லை. வகுவில் முதல் இடத்தை பெற வேண்டும் என்பதே நோக்காகக் கொண்டு வெளி வருகின்றது.

ஆகவே கவர்ச்சி என்னும் விடயம் இங்கு முன்னிலையில் இருக்கமாட்டார். கதாநாயகியே முன்னிலையில் இருப்பார். இங்கு இவர் போகப்பொருளாக, காணப்பிக்கப்படுகிறார். உடல் அவயங்கள் தெரியும் அளவு ஆடைகள் பாடல் காட்சிகளில் காணலாம். இதனையே இன்றைய இளைஞர் சமூகம் ஏற்கின்றது என்ற கருத்தில் பெண்களை இழிவுப்படுத்துவது இன்றைய இயக்குனர்களின் உணர்வில் ஒன்றித்து விட்டது.

எஸ்.ஜே. குரியாவின் இயக்கத்தில் உருவான New படத்தில் கதாநாயகியாக வரும் சிம்ரன் கதாநாயகனை தன்வசப்படுத்துவதற்காக என்ன ஆடை அணிவது என்று கேட்க அதற்கு உடல் அங்கங்களை தெளிவாக காட்டும் ஆடை சேலை என்று அவருடைய நண்பி கூறும் காட்சி. இதனுடாக பெண்கள் உடலின் அழகினுடாக ஆண்களை ஈர்த்து விடுவார்கள். அதற்காகவே அழகிய உடைகளை அணிகின்றார்கள் என்ற மறைமுகமான கருத்து இங்கு வெளிக்காட்டபடுகிறது. எனவே திரைப்படங்களை பொறுத்தவரை வக்கிரி உணர்வை துண்டுபவர்களாக பெண்கள் இழிவுப்படுத்தப்படுகிறார்கள்.

பெண்களை துணிவில்லாதவர்கள் என்று காட்டும் நிலைப்பாடு, ஒரு திரைப்படத்தை எடுத்துக்கொண்டால் கதாநாயகி அறிமுகமாகும் போது அவள் ஆபத்தில் மாட்டிக்கொள்வாள். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கதாநாயகன் பாய்ந்து வந்து சன்னடையிட்டு கதாநாயகியை இழுத்துச் செல்வான். கில்லி படத்தில் வில்லனாக வரும் பிரகாஷ்ராஜின் பிடியில் இருந்த திரிஷாவை அவரி

தமிழ்ந்து மீட்டு தன் ஊரிற்கு அழைத்துச் செல்வார் விஜய், இவ்வாறான காட்சிகள்.

பொதுவாக எந்தத் திரைப்படங்களை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதில் கதாநாயகி ஆபத்தில் மாட்டிக் கொள்ள கதாநாயகனே பாய்ந்து வந்து காப்பாற்றுவார். ஆண்களுக்கு மட்டுமா வீரம், துணிச்சல் காணப்படுகிறது. இங்கு கதாநாயகி பயந்து, நடுங்கி, கூனி குறுகி மூலையில் அமர்ந்திருப்பாள். ஏன் பெண்களுக்கு வீரம், துணிச்சல் என்பவை கிடையாதா? இதுவரை வெளிவந்த திரைப்படங்களை பொறுத் தவரை கதாநாயகனை காப்பாற்றிய கதாநாயகியை அறிமுகப்படுத்தியது என்பது கிடையாது. இங்கு இயக்குனர்கள் பெண்களை மென்மையானவர்கள், அழகானவர்கள் என்று கூறி அடிமைப்படுத்துவது புலனாகிறது.

பெரும்பான்மையாக அரசியல்வாதிகளாக பாத்திரமேற்பவர்கள் ஆண்களாகவே காணப்படுகிறார்கள். பெண்கள் சிறிய சிறிய பதவிகளை வகிப்பார்கள். அவ்வாறு சிறிய பதவிகளை அவர்கள் அங்கு வகித்தாலும் அவர்கள் அங்கு வித்தியாசமான கோணங்களில் பார்க்கப்படுகிறார்கள். அதாவது பெரிய பதவிகளை வகிக்கும் அமைச் சர்களுக்கு ‘வப்பாட்டி’ எனும் உறவில் இதைத் தவிர காசக்காக உடலை விற்கும் விபச்சாரிகளாக காணப்பிக்கப்படுகிறார்கள். ஒரு நாட்டை ஆனும் அமைச் சருக்கு நாலைந்து மனைவியர் காணப்படுவார்கள்.

அப்படி யென்றால் பெண்களானவர்கள் பணத்திற்கும், பதவிக்கும் எதையும் செய்ய தயங்கமாட்டார்கள் என்பதையே வலியுறுத்துகிறார்கள். அத்தோடு ஒரு நாட்டை நல்ஸ் நிலைக்கு இட்டுச்செல்லக் கூடிய திறமையும், நிர்வாக பங்களிப்பும் ஆண்களுக்கு மட்டுமே உள்ளது என்பதை திரைப்படங்கள் எடுத்துக்காட்டுகிறது. ஒரு சில திரைப்படங்களில் அமைச்சராக பெண் பாத்திரமேற்றாலும் அவள் அங்கு ராட்சியாக, வக்கிர குணம் நிறைந்தவளாக, பழிவாங்கும் இயல்பு கொண்டவளாக படைக்கப்படுகிறார்.

தூள் படத்தில் வரும் “சுவர்னா அக்கா” எனும் பாத்திரம். இப்பாத்திரமானது மிகவும் கொடுரமிக்க பாத்திரமாக படைக்கப் பட்டுள்ளது. கடைசிமில் கதாநாயகன் கைகளால் இறக்கும் காட்சியானது, பெண்களானவர்கள்

தங்களது வலிமையை அர்த்தமற்ற நிலையில் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பதாகிறது.

இவற்றைப் போன்றே பேய்க் கதைத் திரைப்படங்கள், பக்தி படங்கள் இதுவரை வெளிவந்த பேய் பக்தி திரைப்படங்கள் பெண்களை சார்ந் ததாகவே காணப்படுகிறது. இவை இரண்டும் பழிவாங்குபவர்கள் பெண்களாகவே படைக்கப்படுகிறார்கள். பேய்(ஆவி) எனும் பாத்திரம் அனேகமாக பெண்களாகவே காணப்படுவாள். ஆரம்பத்தில் ஆண்களால் கொல்லப்பட்டு பின் அந்த பெண் விரும்பும் உடலில் புகுந்து அந்த ஆண்களை பழிவாங்குவாள்.

காதல் எனும் போது இருமனங்களுடன் தொடர்புடையது. ஆனால் திரைப்படத்தை பொறுத்தவரை பார்த்தவுடனே காதல் ஏற்பட்டு விடுகிறது. கதாநாயகியை முதல் முதலில் பார்த்தவுடனே கதாநாயகனுக்கு காதல் ஏற்பட்டு விடும். அதே போல் காதல் தோல்வி எனும் போது ஒரு சாரருக்கு மட்டும் வலியுறுத்துவது திரைபட இயக்குனர்களின் தொழிலாகிவிட்டது.

காதல் தோல்வி எனும் போது சமூகத்தில் இரு பாலருக்கும் ஏற்படுகிறது. திரைப்படத்தில் ஆண்களுக்கு ஏற்படும் தோல்வியை மட்டுமே கருத்தில் கொள்கிறார்கள். இங்கு பெண்களை இதயமில்லாதவர்கள், கல் நெஞ்சக்காரர்கள், மொற்றுக்காரர்கள், துரோகிகள் என்று பல நாமங்களை குட்டுகிறார்கள். ஆனால் சமூகத்தில் ஆண்களால் ஏமாற்றப்பட்ட பெண்கள், காதல் தோல் வியடைந்த பெண்களது உணர்வு நிலையை கூட்டிக்காட்டும் திரைப்பங்கள் அறிதாகவே காணப்படுகிறது. திரைப்படத்தில் காதல் தோல்வி எனும்போது அங்கு பாடப்படும் பாடல்கள் ஆண்களுக்கு சார்பானதாக பெண்களை இழிவுப் படுத்துவதுமாகவே அமைகின்றது.

“பெண்ணை படைக்காதே பிரம்மனே” “பொம்பளைங்க காதலத்தான் நம்பி விடாதே” முதலிய பாடல்களை கூட்டிக்காட்டலாம். இங்கு பாடலாசிரியர்கள் ஆண்களாகவே காணப்படுகிறார்கள். அதே நேரத்தில் கதைக் கருவும் ஆனுக்கு சார்பானதாகவே காணப்படுகிறது. எனவே ஆண்களுக்கு சார்பாகவே திரைப்பழும் நகர்த்தப்படுகிறது.

குடும்பப் படங்களை பார்க்கும் போது பெரும்பான்மையாக அங்கு தலைவராக திகழ்வர்

ஓர் ஆண் மகனாகவே காணப்படுகிறார். அவரது தலைமையின் கீழ் அந்தக் குடும்பம் இயங்கும் போது சமூகத்தில் நல்ல நிலையை பெறுகின்றதாக அந்தத் திரைப்படம் நகர்ந்து செல்லும். அதே நேரத்தில் பெண் தலைமை வகிக்கும் குடும்ப திரைப்படமாக இருந்தால் அங்கு அவள் வில்லியாகவும், இராட்சியாகவும் உருவாக்க படுவாள். அதே நேரத்தில் சமூகத்தில் அந்தக் குடும்ப உறுப்பினர்கள் படும் அவலங்கள் குடும்பத் தலைவனாலேயே ஏற்பட்டதாக கதைக் கரு நகர்த்தப்படும்.

அதே போல வீட்டுப் பணிப் பெண்களாக பெண்கள் வேலை செய்யும் காட்சிகள், நடுத்தர குடும்பப் படங்களில் குடும்பத் தலைவர் வேலைக்கு செல்ல அவருக்கு வேலை செய்யும் இயந்திரமாக பெண் காணப்படுவாள். இது இன்றைய யதார்த்த நிலையை குறிப்பிட்டாலும் பெண் என்றால் வீட்டிலே அடங்கி வாழவேண்டும் என்பதையே வலியுறுத்துவதாக அமைகிறது. அதே நேரத்தில் பெண் ஒரு ஆணுடன் கதைத்து விட்டால் உடனே ஒரு அறையினுள் பூட்டி விட்டு செல்லும் காட்சிகள் இங்கு ஒரு பெண் ஆணுடன் கதைக்கச்சூடாது என்ற நிலையை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

திரைப்படத்தை பார்க்கும் பெரும் பாலானோர் அந்த விடயத்தை தமது வாழ்விலும் கடைப்பிடிப்பவர்களாகவே காணப்படுகிறார்கள். அந்த வகையில் இவ்வாறான காட்சிகள் பெண் அடக்கு முறையை அதிகரிக்கின்றது என்ஸாம். இன்றைய சமூகத்தில் கணவனை இழந்த பெண் வெள்ளள சேலை அணிவது என்ற மரபு மாறிக் கொண்டு வருகிறது. ஆனால் திரைப்படங்களை பொறுத்த மட்டில் அந்தக் கலாச்சாரத்தை பேணி பாதுகாத்து வருகின்றதாக அமைகிறது.

திரைப்படம் எனும் போது அங்கு பாத்திரமேற்று நடிப்பவர்கள் ஆண், பெண் இருபாலருமே. அந்த விடயத்தில் திரைப்படம் வெற்றிப்படமாகும்போது கதாநாயகன் மட்டுமே மிகவும் பர்யரப்பாக சேசப்படுவார். கதாநாயகிகள், ஏணையோர்கள் அந்த நேரத்தில் சேசப்படமாட்டார்கள். அந்த வகையில் கதாநாயகனுக்கு கொடுக்கப் படும் பாத்திரம் அந்தப் படத்தை வெற்றி படமாக் குவதற்கு முக்கியமானதாக கருதப்படுகின்றது. அதே நேரத்தில் அதே பாத்திரத்தை கதாநாய-

கிகளுக்கு வழங்கப்படாததன் காரணம் என்ன?

பெண் என்பவள் அமைதியானவள். வீடுதான் அவளது உலகம் வாழ்வு. பெண் அடங்கித்தான் வாழ வேண்டும், வீரமற்றவள், துணிவில்லாதவள், அவனுக்குரியது அழகு, அமைதி, பொறுமை, அடக்கம் இவை மட்டுமே அவனுக்குரியவை என்ற வரையறைக்குள் பெண்களை இனங்காட்டுகிறார்கள் திரைப்படக் காரர்கள். பெண்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட விதிக்கு தலை வணங்கியே இன்றைய திரைப்படங்கள் காணப்படுகிறது. திரைப்படத்தை பொறுத்த மட்டில் பெண்கள் ஆணின் காமப் பசிக்கு தலை சாய்க்கும் பலி ஆடுகளாகவும், ஆணுக்கு பெண் அடிமையாகவும், இரண்டாந்தர பிரஜையாகவுமே காணப்படுகிறார்கள்.

- க. கோகிலவாணி -

தமிழ் சினிமாவிலோ

- கலையரசி பாண்டியன் -

வில்லனுக்கு வேலையில்லை
கதாநாயகனே 'ஞ இன் ஒன்!'
'பழிக்குப் பழி'
'இரத்தத்திற்கு இரத்தம்'
என்ற முழுக்கத்தோடு
வீச்சிரிவானும். வெட்டரிவானும்
படம் முழுக்க உலா வந்து
இரத்த மழை பொழிய....
கை தட்டி ரசிக்கின்ற
மக்கள் கூட்டம்!

எங்கே போகிறோம் நாம்?

நன்றி.

பதிவகள் (இணையத்தளம்)

அருந்ததி

மூடிய கதவுகளைத்

திறக்க வேண்டிய

ஒரு தந்னம்

சீலையின் சிலை இங்கே
செதுக்கப்படவில்லையே!
யாரோ கேட்ட ஞாபகம்....

கண்ணகிக்கு - அவளின்
எரியுட்டும் வீரத்தாலா
இத்தனை உயரிய வழிபாட்டு மறப?

மாதவியின் இடையீரும்
அவள் இல்லியத் திசை மாற்றமும்
ஏன் அங்கீகரிக்கப்படாத
அறிக்கைகளாக....

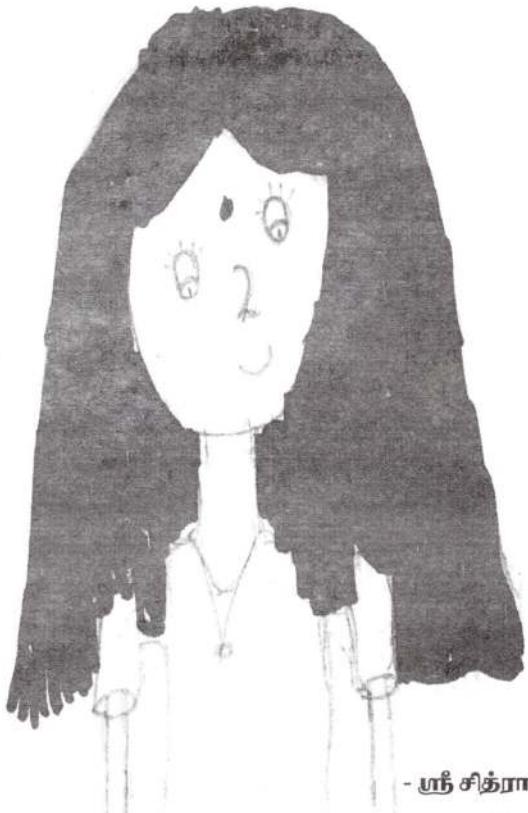
புத்தரின் போதனைகளைப் புதைத்து
வெறும் உருவச் சிலைக்குள்
அவன் தர்மத்தை ‘உபாஸிக்கும்’
உலகம் -
யசோதனர் என்னும்
மௌன வீராங்கணை பற்றி

அலட்டிக் கொள்ளாமல்
அலட்சியம் செய்வது ஏன்?

இன்றும் விரித்த சூந்தல் பெண்ணுக்கும்,
விகல்பம் அறியாமல்
சிரிப்பஸை பரப்பும் தோழியர்க்கும்
'திரெளபதை உவமானம்' ஏனோ....?
ஏனெனில்
ஆடவர் கட்டமைத்த உலகமிது....
ஏனெனில்
ஆண்கள் வடிவமைத்த இதிகாசங்கள் இவை!

ஏனெனில்
ஆணின் பார்வையில் பதியப்பட்ட
வரலாற்று வார்ப்படங்கள் இவை!
ஆதவின்
அறியப்படாத, அறிந்தும் அவிழ்க்கப்படாத
எமக்கான உலகின் மூடிய கதவுகளைத்
திறக்க 'மொழிச் சாவி' படைத்திடத்
திறப்போமா பட்டறை?!

- சீதாரன் -

- ஸ்ரீ சித்ரா -

மண்ணும் மழலையும்

**“என்னடா இன்டைக்கெண்டு பார்த்து
மழை தூறுது. தூத்தல் தான் எண்டாலும் எப்படி
இந்த மழையில் அதுவும் இருட்டில்.**

இவள் “தூரி”யைக் காணல்லையே”

எனத் தன் பேத்தியைத் தேடிய “அம்மாயி”
நடு ரோட்டில் தூரியும் பக்கத்து வீட்டு “வஞ்சி”யும்
தெத்திக்கோடு விளையாடுவதை பார்த்து

தூரி இஞ்ச வாபுள்ள இந்த மழைக்
குள்ளயும் விளையாடுறியா? இப்ப கம்பெடுத்
தனெண்டாப்பாரு என்று தின்னையில் இருந்தே
உரத்த குரலில் கத்துகின்றாள்.

“இந்தா வாரன் இப்பத்தான் ஒரு பழம்
எடுக்கப்போறன். எடுத்த உடனே வாரன் கத்தாத்”
எனத் தூரத்தே நொண்டியவாறே தூரியின் குரல்.

தூரி 4 வயதிலேயே தன் பெற்றோரை
இனக்கலவரத்தில் பறி கொடுத்தவள். அம்மாயி தான்
இவ்வளவு காலமும் அந்தக் குறை தெரியாமல்
வளர்த்து வருகிறாள். இப்ப தரம் 5 படிக்கிறாள்.

இவளது குறும்பிலும் கெட்டித்தனத்திலும் தன்
மகளையே காண்பதாக ஒரு திருப்தி அம்மாயிக்கு.

வஞ்சியும் ஓரே வகுப்புத்தான். இருவரும்
படிப்பில் குரப்புவி, பாடசாலை இவர்கள்
இருவரையுமே நம்பி இருந்தது இந்த முறை
புலமைப் பரிசையில்.

அவ்வளவு கெட்டித்தனமும் அதே அளவு
கூட்டித்தனமும். தூரிக்கு தமிழ்ப் பாடம் எண்டால்
எல்லாம் அத்துப்படி, வஞ்சிக்கு கணக்கு எல்லாம்
அத்துப்படி.

பாடசாலையில் தூரியை ஆசிரியர்களும்
அதிபரும் தமிழும். கணக்கும் வாராங்க என
செல்லமாக அழைப்பதும் உண்டு.

மீண்டும் அம்மாயியின் குரல் “கெதியா
வாவன் புள்ள 6 மணியாப் போகுது இருட்டேது”.

வேகமாக பழம் எடுத்த சந்தோசத்தில் ஓடி
வந்தாள் தூரி.

“புள்ள நல்ல சட்டையா ஒன்றை எடுத்துப்
போடு” எனக் கூறிக்கொண்டே அடிப்பெட்டியில்
பாதுகாத்து வைத்திருந்த மிகப்பெரிய சொத்தான
தன் மகளின் 1 பவுண் மாலையையும் சின்னன்று
போட்ட ஒரு சோடிக் காப்பையும் எடுத்து தூரிக்கு
போட்டு விட்டான்.

குசினிக்குள் சென்று இருந்த சோற்றை
யெல்லாம் கரிச்சட்டிக்குள்ளேயே போட்டுப் பிரட்டி
கவளம் கவளமாக பிடித்து தூரியும் அவனும்
சாப்பிட்டார்கள்.

தூரிக்கு எல்லாம் அதிசயமாகவே
இருந்தது. “என்ன அம்மாயி நாம எங்க
போப்போறம். ஏன் இப்பவே சாப்பிடுறம்” என
அடுக்குக்காய் கேள்விகள். கேள்வி முடியுமுன்பே
சாமி அண்ண வந்து கொண்டே கூறுகிறார்.
“இஞ்ச பாரு அம்மாயி ஒரு சாமானும் எடுக்க
வேண்டாம். முக்கியமான 2, 3 சாமானோட வா.
என்ன எல்லாம் ரெடிதானே நான் மத்தவங்களுக்கும்
சொல்லிப்போட்டு வாரன்” எனக் கூறிக்கொண்டே
நகர்ந்தார்.

தூரிக்கு விளங்கி விட்டது. வேலி
அருகில் ஓடுகிறாள். வஞ்சி, வஞ்சி என உரத்த
குரலில் பதட்டத்துடன். வஞ்சியும் இதே
பதட்டத்துடன் வேலி அருகே ஓடி வந்தாள்.

“வஞ்சி நாம் இன்டைக்கு இந்த ஜரவிட்டுப் போப்போறம் சாமி மாமா சொன்னார்”.

“நேற்று மல்டி பரஸ் அடிச்சு நிறையப் பேர் செத்தாம் இப்ப அடிக்கிறது நம்ப இடத்திலையும் விழுமாம்”.

“அதால் நாம செத்துப் போயிடுவமாம் இதுக்குத்தான் நாம இந்த ஊரை விட்டுப் போறமாம்”

“அப்ப நாம போற இடத்தில் பள்ளிக்கூடம் இருக்குமா? நாம சேர்ந்து படிக்கலாமோ? நம்மட மீச்சர் இருப்பாங்களா?”

“தெரியாதுடி வஞ்சி”

“அப்ப நாம கொலசிப் பாஸ் பண்ண எலாதே இன்னும் 5 மாதம் தானே இருக்கு நாம கூடப்புள்ளி எடுத்து முதல் பிள்ளையா வருடியாதாடி” என இருவரும் தமது நீண்ட நாள் ஆசையை ஏக்கத்துடன் பார்க்க.

மீண்டும் அம்மாயியின் குரல் கேட்கவே “சரி நான் போறன்” என ஓடினாள் தூரி.

அந்த ஊரின் குழந்தை முதல் 5 வயது சாமி அண்ணன் வரை மெல்லிய இருட்டில் அந்த தூத்தல் மழையில் ஏற்கனவே போட்ட திட்டத்தின்படி ஒரு தடவை சந்தியில் நின்று தமது ஊரையும் வீட்டையும் ஏக்கத்துடன் பார்த்துவிட்டு சாமியண்ணன் வழிகாட்டில் ஊரை விட்டு 6 மணிக்கே பயணத்தைத் தொடங்கு கிறார்கள். அன்று நிலவுக்கே கேட்குமளவுக்கு மல்டி பரஸ் சத்தம். சிறு பிள்ளைகள் கூட இந்தச் சத்தத் திற்கு பழக்கப்பட்டது போல் அமைதியாக தூங்கினர் தம் பெற்றோரின் தோளில்

“எண்ட புள்ளையாரே போய்ச் சேரும் வரைக்கும் அவனுகள் கண்ணிலையும். இவனு கள்ர கண்ணிலையும் படாம ஒரு ஆபத்தும் இல்லாம காப்பாத்தினா. நாடு நல்லா வந்த பிறகு ஊருக்கு வந்து ஒரு பெரிய பொங்கல் வைக்கிறன் எல்லாரையும் காப்பாத்து”.

இது, அம்மாயியின் நீண்ட நேர்த்திக்கடன். தூரியையும் கையில் பிடித்துக் கொண்டு வேகமாக நடக்கிறாள்.

சாமி அண்ணன் திரும்பவும் ஞாபகப் படுத்துகிறார்.

“இஞ்ச பாருங்க.....

யாராவது எந்த பக்கத்தாரின் கையில் வழி தவறிப்போய் மாட்டினாலும் மற்றவர்களை காட்டிக் கொடுத்திடாதிங்க எப்படியாவது சமாளிச்சு தப்பிக்க பாருங்க.”

“இருட்டில் காட்டுவழியாப் போகக்குள் அங்க இங்க இப்ப யானைகளும். காட்டு மிருகங்களும். பூச்சிவட்டையும் திரியும் கண்டு பயந்து கத்திப் போடாதீங்க. கத்தினமோ எல்லாரும் அதோ கதிதான்”.

“இப்ப இருந்தாப்போல அடிக்கடி மழை பெய்றிறால் காட்டு வெள்ளம் கண்ட இடத்தில் எல்லாம் ஒடுது அதால் கவனம்”.

“மற்றபடி நான் முதல் சொன்னமாதிரி விடிய எல்லாரும் ஏதாவது ஒரு பெரிய மரத்தின் கீழ் சந்திக்கனும். இருட்டில் வழி தவறினவங்க எப்படியாவது விடிஞ்சதும் மத்தாக்கள் எண்ணிப் பார்த்து சேர்ந்திருங்க”.

“என்ன எல்லாம் சரிதானே”... இப்படியாக பல தீட்டிய திட்டத்துடன் தொடர்கிறது..... நடைப் பயணம்.... அவரவர் வேகத்திற்கேற்ப சாமியண்ணன் முன் போக பின் தொடர்கிறது. சிறு பிள்ளைகளை தோளில் கமந்து கொண்டு காட்டுவழியே மூன்று மணித்தியாலங்கள் தொடர்ந்து நடந்த பின் எல்லோரும் களைத்து விட்டார்கள். “ஷ்ரிடத்தில் எல்லோரும் இருப்பமா” வந்த ஒருவரின் கேள்வி.

“டமார்” என ஓர் செல் விழுந்த சத்தம். “ஜோ வேகமா நடப்பம் இந்த இடத்த விட்டு கொஞ்சம் நடந்தால் நல்லம்”. சிறுபிள்ளைகள் திடுக்கிட்டு நித்திரைக்கண்ணில் கத்தவே. வேகமாக பெற்றோரின் கைகள் அச் சிறுவர்களின் வாயைப் பொத்த சாமியண்ணை மெதுவாக கத்தினார்.

“கெதியா வாங்கடாப்பா இவ்விடத்தில் தான் விழு சத்தம் கேக்குது கொஞ்சம் தள்ளிப் போவம்” மீண்டும் வேகமாக

இரவு 2 மணிவரை நடந்தனர். போகப் போக மழையும் வேகமாக கொட்டியது அவ்வளவு மழையும் அவர்கள் தலையில் சாமியண்ண திடீரென வேகத்தை நிறுத்தினர்.

“என்னா இது புதுசா இதுல ஒரு ஆறு மாதிரி ஒடுது இவ்வளவு தண்ணி இந்த இடத்தில் ஆறு இல்லையே” அந்த ஊர்ல பல இடத்தையும் பல வழிகளையும் தெரிந்தறிந்த சாமியண்ணனே

ஒரு கணம் தடுமாறினார்.

“காட்டு வெள்ளம் போல இருக்கு. ஆழம் கொஞ்சம் கூடத்தான் இருக்கும் போல பிள்ளைகளை கழுத்தில் தூக்கி வச்சிட்டு கவனமா எனக்கு பின்னால் வாங்க”.

மழையும் இவர்களை விட வேகமாக பெய்தது. இவ்வளவு நேரமும் அங்குமிங்கும் சிறிய தூரத்தில் நடந்தவர்கள் ஆற்றைக் கடந்து ஒன்று சேர்ந்தனர்.

அந்த ஆற்றுத் துண்டில் தன் அப்பா தோளில் இருந்தவஞ்சியும். அம்மாயியின் தோளில் இருந்த தூரியும் அருகநுகே சேர்ந்தனர்.

அந்த இருட்டிலும் “தூரி நான் என் கட்டைக்குள்ள கணக்கு புத்தகத்தை வழிச்சக் கொண்டு வாரன். நாம் அங்க போய் படிக்கலாம்” என்றாள் வஞ்சி சந்தோஷத்துடன்.

காட்டு விலங்குகளுடன் ஊர் மாடுகளும் வழி தவறி இந்த சத்தத்தில் அங்குமிங்கும் ஓடும் ஒலி பயங்கரமாக இருந்தது.

காலை 5 மணி மழை இலேசாகத் தாறுகிறது.

எல்லோரும் பெரிய பால மரத்தின் கீழ் ஓவ்வொருவராக வந்து சேர்ந்தனர். சாமியன்னை ஓவ்வொருவரையும் எண்ணிக்கொண்டே எங்கடா வீரனக் காணல். வட்டி ராகவையும் பொண்டாட்டி யையும் காணல் என அவர்களுக்காக காத்திருந்தனர். “மாமா தூரியைக் காணல மாமா”. வஞ்சியின் குரல்.

“அதோ வருகிறார்கள் அவர்கள், எண்டா நீங்க மட்டும் அம்மாயி எங்கடா? உங்களோடு தானே வந்தவு”.

“நாங்க காணலையே அண்ண”.

“23” என மீண்டும் எண்ணுகிறார். 6 மணி.... 7 மணி.... 9 மணிவரை....

“சரி வாங்க அவங்க எப்படியாவது வந்து சேருவாங்க”. மனதிற்குள் இருந்த கவலையை மறைத்து சாமியன் னன் கொண்டு வந்த ஆட்டுக்கால் வில்கட்டைக் கடித்து அரை குறையாக பசியாறி மீண்டும் தொடர்கிறது பயணம்.

“அண்ண கொஞ்சம் செல்சத்தம் குறைஞ் சிட்டு கெதியாப் போவம். என்ன பகல் தானே பார்த்து வேகமாக நடப்பம். ஆத்தங்கரையோ துண்டைப் பிடிச்சா கெதியா போயிரலாம்”.

“நடங்க நடங்க”. பல மணித்தியாலங்களின் பின் “சாமி அண்ண இங்க வாங்க” என முன் சென்ற கூட்டத்தில் ஒருவர் ஒரு குழையை முறித்து சைகை காட்டினார்.

அம்மாயி ஆத்தோரமா மயங்கிய நிலையில்; “அப்ப தூரியும் இஞ்சதான் எங்கயாவது கிட்பாள்”.

அப்பால் ஒரு பெரிய கல்லில் அரைவாசி கால் ஆற்றுக்குள் தூரி குப்புறக்கிடந்தாள்.

கொஞ்சப் பேர் தூரிக்கருகில் “தூரி தூரி எழும்புமா...” சாமியன்ன மூக்கில் கை வைத்து “ஜேயோ எண்ட மகனே நீ போயிட்டியா?” எல்லோரும் தங்கள் நிலை மறந்து சுத்தமாய் அழுதார்கள்.

அம்மாயியை உலுப்பி எழுந்து இருக்கச் செய்தனர். உயிர் இருக்கு. “என்ட புள்ள எங்கப்பா... என்னக் கொண்டு போயிருக்கலாமே கடவுளே நான் இருந்து என்ன செய்யப்போறன்”.

எல்லோர் மனதும் உடலும் கனக்கவே வாய் மூடி அழுதனர்.

வஞ்சி பித்துப் பிடித்தவள் போல் தூரி... தூரி... என அழுது கொண்டே தூரியின் கனமாய் இருந்த நெஞ்சப் பகுதிக்குள் கையை விட்டாள் அந்த தமிழ் புத்தகம் ஈரத்தில் ஊறி அவள் மனதை விடக் கணத்தது.

அந்த புத்தகத்தை அள்ளி அணைத்து ஒ... வென கத்தினாள். “சரி.. சரி.. என்ன செய்யிற ஆக வேண்டியதைப் பார்ப்பம்”.

“புதைக் கவும் ஏலாது இப்படியே விட்டுத்துப் போக....”

கொண்டு வந்த ஒரு துவாய்த் துண்டில் தூரியைக் கிடத்தினார்கள். அருகிலுள்ள கண்ணப் பத்தையின் மேல் அவளை வளர்த்தாட்டி அருகே குழைகளையும் அவள் மேல் மறைத்து கடைசி கண்ணையையும் அவள் உடலில் சிந்திவிட்டு....

உடல் சோர்ந்து மனம் வலித்து. கால்கள் தள்ளாட இருக்கும் உயிரையாவது காப்பாற்ற இவர்கள் பயணம் இன்னும் தொடர்ந்து கொண்டே யுள்ளது.

என்களை

வெண் புறாக்கள்,
பாட்டம் பாட்டமாய்,
வானிலிருந்து,
ழுமிக்கு வந்தன.

அகப்பட்ட இடங்களிலெல்லாம்.
தரித்து நின்றன
மனிதர்களைப்பார்த்து,
புன்னகைத்தன.
இறக்கைகளை
அசைத்துக்காட்டி
ஆறுதல் கூறின.

தெருக்கள் தோறும்
மனிதர்கள்
குழுமி நின்று
மகிழ்ச்சியால்
ஆரவாரம் செய்தனர்....!

நான்
எனது மாணவிகளை,
அழைத்து வந்து
தேசிய கீதம்
பாடச் செய்தேன்.

புறாக்கள்
பயத்தால் நடுங்கின
அவை
இடம்மாறி வந்து விட்டதாக
மனிதர்கள்,
பேசிக் கொண்டார்கள்.

புறாக்களின் தலைவி,
சமிக்ஞை செய்தாள்...!
எல்லாம் ஒருமித்து
மேலெழுந்தன.

- சம்மாந்துவரை -
மஷிறா

புதுரச ஆயுதம்
அதிலிருந்து
வான் நோக்கி
பறந்தன குண்டுகள்

எங்கிருந்தோ,
புறாக்கள்
பாட்டம் பாட்டமாய்
துடிதுடித்து விழுந்தன...!
கொம்பு மனிதர்கள்
மயாமாய் மறைந்தனர்.
ஒவ்வொரு புறாவின்,
தலைமாட்டிலும்,
கொம்பில்லாத
ஒவ்வொரு மனிதன்
குந்தியிருந்து
அழுது கொண்டிருந்தான்.

இழப்புகள் சமன்

எயங்கி தலையசிங்கம்

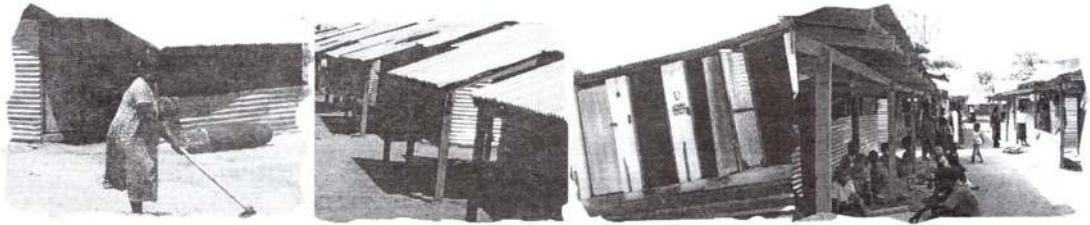
யுத்தம் பற்றிய இன்றைய செய்தி
எங்களில் எட்டுப்போ
அவர்களில் இருபதுபேர்
இழப்புகள் அவர்களுக்கே அதிகம்.

இறந்த உடல்களை
எண்ணி அடுக்கி கணக்கெடுத்து
நியிர்ந்து நின்று கூறுகிறார்கள்,
இறுதியில் இருதாப்புக்கும்
இழப்புகள் சமன்.

எங்கிருந்தோ,
கொம்பு முளைத்த,
மனிதர்கூட்டம்
வந்திறங்கியது
கையில் வெண்புறா வடிவில்

மரணங்களை சம்படுத்துவதன் மூலம்
மனிதாபிமானம் சம்படுத்தப்படுகிறது...?
திருப்தி கொள்ளப்படுகிறது.....?
மனித உயிர்களின் பெறுமதி.....

இடங்கிழவுர்வூத்து

முடியோடு இப்பியோடு

ஒவ்வொருவரும் அவர்கள் கால வட்டத்தில் செல்லும்போது முதுமையடைகிறார்கள். நாம் சிலிரின் வெளித்தோற்றத்தைக் கொண்டு முதியவர்கள் என்று கூறலாம். ஆனால் ஒவ்வொருவரினதும் உடல் தொழிற்பாடு 70 வருடங்களைத் தாண்டும்போது முதுமையடைகின்றது. ஆகையால் 70 வயதிற்கு மேற்படும்போது அவர்களை முதியவர்கள் என்று கூற வேண்டும். சாதாரணமாக இவர்கள் உடல் உள் ரீதியாக பாரிய பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்குகின்றார்கள்.

நம் நாட்டு நிலை காரணமாகவோ இயற்கை அனர்த்தம் காரணமாகவோ இடம்பெயர்வு அதிகரித்துக் கொண்டு வருகின்றது. இங்கு முதியோர்களதும் குழந்தைகள் கற்பின்மார்களின் நிலையிலும் தாய் கவனம் செலுத்த வேண்டியுள்ளது மேலும் முதியோர்களின் நிலை மிகுந்த கவலையை அளிக்கின்றது.

முதியோர்கள் நீண்ட காலமாக தங்கள் குடும்பம் வீடு குழல் சுற்றுப்புறம் சமய கலாசாரங்களுக்கேற்ப இசைவாக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இடம் பெயர்வு எனும் செய்தியை அறிந்தவுடனேயே அவர்கள் உளர்தியாக மிகவும் பாதிப்படைகின்றனர். இடம் பெயர்வின்போது அவர்கள் பாரிய கஷ்டங்களை அனுபவிக்கின்றார்கள். நீண்ட தூரம் நடக்கமுடியாமல் சன நெருக்கீட்டில் சிக்குண்டு மற்றையவர்களின் உதவியை நாடவேண்டி உள்ளது.

நெருக்கீட்டு நிலை காரணமாக மற்றைய வர்கள் இவர்களில் கவனம் செலுத்துவதில்லை. இதனால் மரணங்கள் சில ஏற்படலாம்.

அவர்கள் தற்காலிக வதிவிடங்களை அடைந்ததும் முற்றிலும் மாறுபட்ட மக்கள் குழல் சமுதாயத்தை காண்கிறார்கள். தங்கள் எதிர்காலம் பூச்சியமாக கருதுகின்றார்கள். இவற்றிற்கு ஈடுகொடுக்க முடிவதில்லை. ஏற்கனவே பலவீன முற்றிருக்கும் உடல் நிலை காரணமாக அவர்களுக்கு பாரிய நோய்கள் ஏற்படுகின்றன. இவர்களின் குடும்பத்தினருக்கோ உறவினர்களுக்கோ வதிவிட வசதியின்மை பணவசதியின்மை, சுகாதார வசதியின்மை காரணமாக இவர்களை தகுந்த முறையில் கவனிக்க முடிவதில்லை.

மேலும் இவர்களது பார்வை குறைந்த நிலை, செவிப்புல குறைபாடு காரணமாக தங்கள் சுயதேவைகளை செய்யமுடிவதில்லை. இன்னும் பல காரணங்களால் அவர்கள் மன நிலை மிகவும் சோர்வடைகிறது. தாங்கள் எதிர்காலம் பற்றிய எண்ணம் பூச்சியமாகக் கருதுகின்றார்கள். இதனால் சிலர் தற்கொலை முயற்சியில் ஈடுபட்டு தங்கள் வாழ்க்கைக்கு ஒரு முடிவை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றார்கள்.

மேலும் எல்லா மக்களினதும் அடிப்படைத் தேவைகள் குறைவாகவே கிடைக்கின்றது. இவர்களுக்கு உணவு இலகுவில் சமிபாட்டையக் கூடியதாகவும்,

உயர் புரதச்சத்துக் கொண்டதாகவும், என்னென்றியலைப் படியதாகவும், கலோரியளவு கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும். சாதாரணமாக தற்காலிக முகாம்களில் எல்லோருக்கும் ஒரே வகையான உணவுகள்தான் கிடைக்கிறது. ஏற்கனவே பலவீனமுற்ற சமிபாட்டுத் தொகுதி தொழிற்பாடு காரணமாக வாந்தி வயிற்றோட்டம் மலச்சிக்கல் ஏற்படச் சந்தர்ப்பங்கள் அதிகம்.

மேலும் அவர்களது உடல் தொழிலியல் மாற்றம் காரணமாக உயர் குருதி அழுக்கம், நீரிழிவு, மார்பு நோய்கள் அதிகமாக ஏற்படுகின்றது. இதனால் இவர்களுக்கு ஒழுங்கான மருத்துவ வசதிகள் அளிக்க வேண்டிய நிலை உள்ளது இதனால் இவர்களுக்கு பாரிசவாதம் என்னும் வியாதி முளைக் குருதிப் பெருக்கு காரணமாக ஏற்படலாம்.

எனவே எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் அறிந்த பொதுமக்களாகிய நாம் தற்காலிக வதிவிடங்களில் வாழும் இம் முதியோர்களுக்கு பல விதங்களில் உதவிபுரிய வேண்டியவர்கள். இவர்களுக்கும் இவர்களது குடும்பத்தினருக்கும் மன ஆறுதல் படுத்தும் நிலை ஏற்படுகின்றது. இவர்களுக்கு இலகுவான முறையில் சுகாதார மருத்துவ வசதிகளை பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டியுள்ளது இவர்கள் நோய்வாய்ப்படும் சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களை இனங்கண்டு அவர்களுக்கு உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும் குறிப்பிட்ட வதிவிடங்களிலுள்ள இளம் சமுதாயங்களில் Volunteers என்னும் குழாமை அமைத்து இவர்களுக்கு உறுதுணை அளிக்கலாம்.

நாமும் என்றோ ஒருநாள் முதுமையடையலாம் என்பதை மீண்டும் உணரவேண்டியவர்களாகின்றோம். இன்றைய நிலையில் முதியோர் தமது வாழ்வை மேற்படுத்த யாது செய்யலாம்? எனக்கிந்திப் போமாயின் தமது செயல்பாட்டுத்திறனை பேணிச்செயற்பட வேண்டும். இயலுமான உடல்பயிற்சி முளைத் தொழில்பாட்டை விருத்தி செய்யும். வாசித்தல், எழுதுதல் போன்ற செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுத்தல் அவசியமானது. இதன் வாயிலாக உடல் உள் ஆரோக்கியம் பேணிப்பாதுகாப்பதற்குரிய வழிமுறைகளையும் பின்பற்ற வேண்டும்.

இவற்றைவிட போதிய ஒய்வும் நித்திரையும் அவசியமானதே, மேலும் காலமாற்றத்திற்கேற்ப புதிய கருத்துக்களை மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பாங்கை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். மேலும் திறந்த மனதுடன் அனைத்து விடயங்களையும் அனுகி உறவுகளை வளப்படுத்தி வாழப்பழகிக்கொள்ள வேண்டும்.

அனர்த்தங்களின் போது இடப்பெயர்வுகள் இடம்பெறும் இடத்து குடும்ப அங்கத்தவர்கள் முதியோர்களின் வாழ்க்கையில் கவனம் செலுத்துவதுடன் ஆதரவும் வழங்குவதன் மூலமே உள்தாக்கங்களில் இருந்து பாதுகாத்துக் கொள்ளலாம்.

முதுமையில் ஆரோக்கியம் என்பதைக் கவனமாக அதாவது “ஒருவர் தம் உடல் உள் சமூக ஆத்மீக நன்றிலைகளில் அடையக்கூடிய அதி உயர்ந்த நிலையை பேணவேண்டும்”

பாக்பர் திருமதி. எஸ். பரமகுநாதன்
உள்ளவரிவு,
மட்களப்பு.

பெண்கள் தேவைகள்

பெண்கள் சொந்த வீடுகளில் வாழும் போது ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட பழக்க வழக்க செயற்பாடுகள் அமைந்து விடுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. யுத்தமும் அதனால் இடப் பெயர்வும் இடம் பெறுகின்ற வேளையில் பெண்கள் உடல் ரீதியாகவும், உளாரீதியாகவும், பாரதூரமாக பாதிக்கப்படுவதை காண முடிகின்றது. அதாவது அண்மைக்கால மாக உறவுகளை கணவன், பிள்ளைகள், வயோதி பர்கள் என பலமட்டங்களில் உயிரிழப்புக் களை நேரடியாகவே பார்த்து ஒன்றும் செய்யமுடியாத நிலையிலும் உயிரை கையில் பிடித்துக் கொண்டு வேறு இடங்களுக்கு இடம் பெயரும்போது மனதிலே குற்ற உணர்வு வளர்கின்றது. தொடர்ந்து இவ்விடயங்களையே உன்னிப்பாக யோசிக்க யோசிக்க மன அழுத்தம் அதிகரிக்கின்றது.

மன அழுத்தம் அதிகரிப்பதனால் தற்காலிக தங்குமிடங்களில் ஏனைய உறவுகள் பிள்ளைகளை கவனிக்க முடியாத தூர்ப்பாக்கிய நிலை எழுகின்றபோது குடும்பமே சீரழியும் நிலை ஏற்பட்டு முழுக் குடும்பம் பாதிக்கப்படுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. உணவு உட்கொள்ளாமை, உறக்கமின்மை என்பன உடல் ரீதியான பலவீனங்களை ஏற்படுத்துகின்ற அதேவேளை உளரீதியாகவும் பாதிக்கப்படுவதை நாம் அண்மைக்கால இடர்வுகளை வைத்து அவதானித்த விடயங்களாகும்.

தற்காலிக தங்குமிடங்களில் வாழும் பெண்கள் பல்வேறு தேவைக்காக போட்டி போட்டு கடின முயற்சியின் மூலமே உணவு, உடை, தண்ணீர், வீட்டுப் பாவனைப் பொருட்கள், ஏனைய குழந்தைகளின் சுகாதார தேவைகளை பெற்றுக்கொள்க்கூடியதாக அமைந்து விடுவதும் இந்நிலை தங்களின் நிலையினை மேலும் தாக்கத்திற்கு உட்படுத்துவதால் பெண்ணானவள் மீண்டும் போராட வேண்டிய தூர்பாக்கியநிலை ஏற்படுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. இந்த நிகழ்வு

மனதை சுஞ்சலப்படுத்தும் நிகழ்வாகவே மக்கள் உணருகின்றனர்.

மேலும் சுஞ்சலத்துடன் கொட்டும் மழை, வெயில், மலசலகூட வசதி, சுத்தமான குழிந்வசதி, பாதுகாப்பான குளிக்கும் இடங்கள், சமையல், பெண்கள் பாதுகாப்பாக உடை மாற்றுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் போன்ற இன்னோரான செயற்பாடுகளிலும் உடனடி மாற்றும் தேவைப்படுகின்றது. குறிப்பாக கர்ப்பி னித் தாய்மார்கள், குழந்தைகள், வயது வந்த பெண்கள், விசேட தேவைகளுக்குட்பட்ட பெண்கள் என பல மட்டங்களின் தேவை உணர்வுகளுக்கு, மதிப்பும் அரவணைப்புக்களும் வழங்க வேண்டிய குழல் அவசியம். ஆனால் இடைத் தங்கல் முகாம்களில் இத் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்வதென்பது கடினமான செயல், இதன் வாயிலாகவும் உணர்வுகளும் மதிப்புக் கொடுக்க முடியாமல் போய்விடுகின்றது. இதனால் உளநலம் பாதிப்படைகின்றது.

அசாதாரண குழந்தை பழக்கப்படும் வரை பெண்களின் மனதில் ஒரு இக்கட்டான நிலையும், கவலையும் காணப்படுவதை அவர்களின் முகபாவனைகளிலிருந்து புரிந்து கொள்ளலாம். பேரலைத் தாக்கத்தினால் பல பெண்களின் உயிர்கள் நீரிலே சங்கமமாகிய நிகழ்வைக் கண்ட குடும்ப உறுப்பினர்களின் மனதில் இவ் விடயங்கள் மாறாத வடுவாக இன்னும் குற்ற உணர்வுடன் வாழ்ந்து வருவது மனதிற்கு ஆறுதல் கொடுப்பதாக உணர முடியவில்லை. முகாம் வாழ்வில் பாலியல் சேட்டைகள் இடம்பெறுவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட வாய்ப்புக்கள் உண்டு.

இவ்வாறான நிற்கதியான குழலில் வாழும் பெண்களின் நிலைமையை ஆராய்ந்து தனிநபர், அரசு, மற்றும் அரசசார்பற்ற நிறுவனங்கள் நடந்து கொள்வது முக்கியமான விடயமாகும். இங்கு உதவிகளுக்கு செல்லு கின்றபோது தொடர்பாடல், அதாவது வார்த்த

தெப்பிரயோகங்கள் ஆதரவளிப்பதாக அமைவது நல்லது. பெண்களின் தேவைகளை உணர்ந்து ஆதரவளிக்கும் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுவதன் வாயிலாக பெண்களின் உளத் தாக்கங்களையும் பிரச்சினைகளையும் குறைப்பதற்கு வாய்ப்புக்கள் உண்டு.

தற்காலிக தங்குமிடங்களில் வாழும் சமூகத்தில் குறிப்பாக பெண்கள், ஆண்கள் வருமானத்திற்கும் அன்றாட செலவுகளிற்கும் அத்தியாவசிய பொருட்களுக்கு பல்வேறு மட்டங்களில் உழைக்க முடியாது கஸ்ரப்ப டுவதை பழகிய அனுபவங்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இவ்வாறான நிலை குடும்பத்தையே பாதிப்புக்கு உள்ளாக்குவதை காண்கின்றோம். அன்றாடம், அரசோ அல்லது அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களோ குடும்பத்தின் முற்று முழு தான் தேவைகளை பூர்த்திசெய்ய முடியாது. இவ்வாறான சூழலில் முக்கியமாக தாய்க்கு பிள்ளைகளின் பசியை எப்படி சமாளிக்கலாம் என்ற யோசனை மேலோங்குகிறது. இதன் காரணமாக பெண்களும் தாக்கங்களுக்கு உட்படுவதைக் காணலாம்.

சில தாய்மார் அதிக யோசனை மேலோங்கி, கோபம், நித்திரையின்மை விரக்தியான நிலையில் வாழும்போது குடும்பத்திலுள்ள அங்கத்தவர்களின் நிலைமையும்

அன்றாட கடமைகளும் பிரச்சினைக்குள்ளாக கணவன் மனைவிக்கிடையில் முரண்பாடு வெடிக்க பிள்ளைகளும் அச்சுழலில் எவ்வாறு முகம் கொடுப்பதென்று புரியாமல் நிம்மதி இழந்து வாழ்வதை பழைய அனுபவங்கள் ஞாபகப்படுத்துகின்றன.

குடும்பங்களில் நிலைமை மோசமடைகின்றபோது கணவன் மதுவிற்கு அல்லது புகைத்தலிற்கு அடிமையாய் இருக்கிறான் என்றால் முரண்பாடு வளர வாய்ப்புக்கள் அதிகம். இச்செயற்பாடுகள் குழந்தைகளை பாரதாரமாக பாதிக்கும். மனைவியை தாக்குதல், குழந்தைகளை தாக்குதல், துஸ்பிரயோகம் போன்ற பல பிரச்சினைகள் ஆரம்பிக்கத் தொடங்குகின்றன. இது மட்டுமின்றி சனநெரிசலான சூழலில் குடும்பத்தின் பல விடயங்கள் இலகுவாக பலருக்கும் புரிய வருவதனாலும் அவமானம் மேலோங்க தற்கொலை எண்ணங்களும் ஏற்படுகின்றது.

- நா. நித்தியானந்தன் -
உள சமூக உத்தியோகத்தர்,
உளநலப்பிரிவு, மட்டக்களப்பு.

நன்றி “எமது வாழ்க்கை”

இுமைகளாலும் பறக்க முடியும் . . .

(TURTLES CAN FLY)

மனிதர்சா (இலங்கை)

போரே வாழ்க்கையாகி விடுகிறது. போரே வாழ்க்கையான பிறகு எஞ்சவது எதாகவிருக்கப் போகிறது? வாழ்வ தொலையும். உறவுகள் தொலையும். இருப்பிடம் தொலையும், அயல் தொலையும், இப்படி எல்லாம் தொலைந்த பிறகு எஞ்சவது சர்வதேச தொண்டர் ஸ்தாபனங்கள் பெருமன்த்துடன் வழங்குகிற கூடாரமும், பிச்சாபாத்திரமும் தானே? அவர்கள் மிக நாகரிகமாக இடம் பெயர்ந்தோர் என்று சொல்லும் அகதி வாழ்க்கை தானே? அதே.

போரில் முதற்பலி உண்மை என்பார்கள். அது உண்மைதான். ஆனால் அந்த உண்மை பலியாகும் போதே இன்னும் இரண்டு தரப்பினர் கூடவே பலியாகி விடுகிறார்கள். பலவேறு காரணங்களால் நாம் அவர்களைப் பற்றி அதிகம் சிந்திப்பதில்லை. ஒரு தரப்பினர் சமூகத்தில் சரிபாதியாக இருக்கும் பெண்கள். மறுதரப் பினர் எதுவுமே அறியாத சிறுவர்கள். உலகில் எங்கெங் கெல்லாம் பேர் நடைபெறுகிறதோ அங்கெல்லாம் இந்தப் பலிகொள்ளல் நடந்தேறி விடுகிறது. ஆனால் இந்த இரு தரப்பினரும் சமூகத்தில் குரலற்றவர்களாக இருப்பதால் இவர்கள் பலி கொள்ளப்படும் சம்பவங்கள் பெருமளவில் வெளிவருவதில்லை. சிறுவர்களையும் பெண்களையும் பாதுகாக்க பலவேறு அமைப்புக்களும், பலவேறு சாசனங்களும் உருவாக்கப்பட்டாலும் அவற்றால் இவர்களைப் பாதுகாக்க முடியாத கையறு நிலைமையே இன்று வரை காணப்படுகிறது.

இந்தக் குரலற்றவர்களின் குரலாக இருக்க விரும்பியவர்களுள் ஒருவர் தான் பக்மன் ஹூபாடி. இவர் குர்திஸ் திரைப்பட நெறியாளர். குர்திஸ் திரைப்படத்தின் முன்னோடி என்று சொல்லப்படும் குணேக்குப் பின்னர் குர்திஸ் திரைப்படம் குறித்துப் பேசவைத்த இன்னொரு நெறியாளர் இவர். அவருடைய அன்மைய திரைப்படம் Turtles Can Fly (ஆமைகளாலும் பறக்க முடியும்). துருக்கி, ஸரான், ஸராக் ஆகிய மூன்று நாடுகளுக்குள்ளும் சிதறுண்டு அல்லற்படுகிற மக்களுடைய வாழ்க்கைதான் குர்திஸ்

மக்களுடைய வாழ்க்கை. அவர்களுடைய விடுதலைக்கான போர் தசாப்தங்களாகத் தொடர்ந்து வருகிறது. அவர்கள் துருக்கியிடமிருந்து தங்களுடைய தேசத்தை விடுவிக்க வேண்டி இருக்கிறது. ஸரானிடமிருந்து தங்களுடைய தேசத்தை விடுவிக்க வேண்டி இருக்கிறது. ஆக போரே வாழ்க்கையாகி விடுகிறது.

போரே வாழ்க்கையான பிறகு எஞ்சவது எதாகவிருக்கப் போகிறது? வாழ்வ தொலையும். உறவுகள் தொலையும். இருப்பிடம் தொலையும், அயல் தொலையும், இப்படி எல்லாம் தொலைந்த பிறகு எஞ்சவது சர்வதேச தொண்டர் ஸ்தாபனங்கள் பெருமன்த்துடன் வழங்குகிற கூடாரமும், பிச்சா பாத்திரமும் தானே? அவர்கள் மிக நாகரிகமாக இடம் பெயர்ந்தோர் என்று சொல்லும் அகதி வாழ்க்கை தானே? அதே இந்த மக்களுடைய வாழ்க்கை ஆகி விடுகிறது. ஸராக் - துருக்கி - குர்திஸ் எல்லையிலும் அது தான் நடந்தது. 1988இல் சதாம் ஹீசன் வட ஸராக்கிலுள்ள நூற்றுக் கணக்கான குர்திஸ் கிராமங்களை தரை மட்டமாக்கினார். இரசாயன ஆயுதங்களையும் இயந்திரத் துப்பாக்கிகளையும் கொண்டு ஆயிரக் கணக்கான குர்திஸ் இனமக்களைக் கொன்று குவித்தார். குர்திஸ் மக்கள் மீது ஸராக் நடாத்திய அடாவடித்தனமான போரில் கொல்லப்பட்டோரும், காயப்பட்டோரும் பாலியல் வன்புனர்வுக் காளானோரும் எண்ணிலடங் கார். அதேவருடத்தில் தான் அமெரிக்க விவசாய விளைபொருட்களை வாங்குவதற்காக 500 மில்லியன் டொலர்களை அமெரிக்க அரசாங்கம் அவருக்கு மானியமாக வழங்கியின்து. குர்திஸ் இனமக்களுக்கெதிரான இந்தப் படுகொலையை வெற்றிகரமாக நடாத்தி முடித்த அடுத்த ஆண்டில் மானியத் தொகையை இருமடங்காக்கி ஒரு பில்லியன் டொலர் களை அமெரிக்கா சதாமுக்கு வழங்கியதாகத் தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. அது மட்டுமல்லாது அந்திராஸ் கிருமிகளை உற்பத்தி செய்யும் உயர்தர நுண்ணுயிர் வித்துக்களையும் வெறிகொப்பர்களையும் இரசாயன உயிரியல் ஆயுதங்களை உற்பத்தி செய்யத் தேவையான

இடு பொருட்களையும் சதாமுக்குத் கொடுத்ததும் அமெரிக்காதான். சதாம் மிக மோசமான அட்டுமியங்கள் செய்து வந்த காலத்தில் தான் அமெரிக்க, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கங்கள் அவருடைய நெருங்கிய கூட்டாளிகளாக இருந்து வந்தன.

இன்று மனித உரிமை மீறலில் உலகில் முன் னணியிலிருக்கும் துருக்கிய அரசாங்கம் அமெரிக்காவின் நெருங்கிய நண்பன். துருக்கிய அரசாங்கம் பல ஆண்டுகளாக குர்தில் இன மக்களை நக்ககிப் படுகொலை செய்து வருகிறது என்ற உண்மை தெரிந்தும் கூட அந்த நாட்டிற்கு வழங்கும் ஆயுதங்களையும் வளர்ச்சி நிதியையும் அமெரிக்கா நிறுத்தவில்லை. பின்னர் அமெரிக்கா ஸராக் மீது போர் தொடுத்த போது அது தன்னை குர்தில் மக்களின் நண்பனாகக் காட்ட முனைந்தது. குர்தில் மக்களுடைய எதிரி தமக்கும் எதிரி என்று புனைய ஆரம்பித்தது. ஆனால் மேற்சொன்ன தகவல்கள் குர்தில் இன மக்களின் மீதுள்ள அக்கறையினால் ஜனாதிபதி புஷ் ஸராக்கின் மீது யுத்தம் தொடுக்கவில்லை என்பதை எமக்குப் புலப்படுத்துகிறது. பக்மன் ஹோபாடி இந்த அரசியற் பின்புலங்களை நன்கு அறிந்த ஒரு நெறியாளர் என்பதை அவருடைய திரைப்படங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

அக்ரின், ரெஹா, ஹென்கோர், பசோ, சற்றலைற் என்று பதினெந்து வயதற்குப்பட்ட சிறுவர்கள் தான் அவருடைய Turtles can Fly திரைப்படத்தின் கதாபாத்திரங்கள். அவர்கள் எல்லோரும் அகதிகள். அங்குள்ள முகாம்களில் வசிப்பவர்கள். பன்னிரண்டு அல்லது பதின்மூன்று வயதேயான சிறுமி அக்ரின், ரெஹா என்கிற குழந்தையை எப்போதும் முதுகில் சுமந்து திரிபவன். அவருடைய சகோதரன் ஹென்கோர் இரண்டு கைகளையும் போரில் இழந்தவன். அவர்களுடைய தாயையும் தந்தையையும் போர் காவுகொண்டு விட்டது. சற்றலைற் என்று எல்லோராலும் அழைக்கப்படுவன் தான் அங்குள்ளவர்களில் வயது கூடியவன், பல விடயங்களை அறிந்தவன். அறிந்ததாகக் காட்டியும் கொள்பவன். போரைப்பற்றிய செய்திகளை அறிய அன்றனாவுடனான தொலைக்காட்சி போதாது என்று சொல்லி ஓவ்வொரு அகதிமுகாயிலும் சற்றலைற் டிஷ்வாங்கச் சொல்லி அறிவுறுத்துபவன். அதனைப் பூட்டிக் கொடுக்கும் தொழில்நுட்பம் அறிந்தவன். அதனாலேயே அவன் சொந்தப் பெயர் மறைந்த

சற்றலைற் என்று அறியப்படுவன். அவனுக்குத் துணையாக இரு சிறுவர்கள், ஒருவன் ஒரு காலைக் கண்ணிவெடியில் இழந்த பசோ. ஊன்றுகோலே அவனது மறுகால். மற்றையவன் எட்டோ ஒன்பதே வயதான சிறுவன். இவர்களோடு ஒரு சிறுவர் பட்டாளம்.

இவர்கள் தமது வாழ்க்கையை எப்படி வாழ்கிறார்கள்? அகதி முகாமில் தருகிற அற்ப நிவாரணத்தைத் தவிர எப்படி அவர்கள் உழைக்கி ரார்கள்? சிறுவர் உழைப்பைப் பற்றியும் சிறுவர் உரிமை களைப் பற்றியும் பேசும் அரச சாப்றற நிறுவனங்களின் தலைமையகங்கள் இருக்கும் நாடுகளினால் விற்கப்பட்ட போரில் ஈடுபடும் நாடுகளினால் அந்தப்பிரதேசங்களில் புதைக்கப்பட்ட கண்ணிவெடிகளை எடுத்து விற்கி ரார்கள். கண்ணிவெடிகளை எடுப்பதற்கு சிறுவர்களைக் குழுக்குழுவாகப் பிரித்துவிடுவது, அவர்கள் எடுத்து வரும் கண்ணிவெடிகளை விற்றுக் கொடுப்பது என்று எல்லாவற்றையும் ‘எல்லாமும் அறிந்த’ சற்றலைற்றே செய்கிறான். அப்பிள் பழங்களைப் பொறுக்குவதற்கு முதுகில் கூட்டடையைச் சமந்து செல்வது போல காலையில் இந்தச் சிறுவர்கள் முதுகில் கூட்ட சமந்து செல்கி ரார்கள் கண்ணிவெடி அகற்ற.

எவ்வளவு காலம் குர்தில்தானில் கண்ணிவெடிகள் புதைக்கப்பட்டிருந்தது என்று தெரியாது. எனது தாயார், பாட்டி போன்றவர்கள் இதைப் பற்றிப் பல கதைகள் கூறியிருள்ளனர். கண்ணிவெடிகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட காலத்தில் இருந்தே குர்தில்தான் ஒரு கண்ணிவெடி விதைப்புப் பிராந்தியமாக இருந்து வருகிறது. அமெரிக்க, ஐரோப்பிய ஆயுத உற்பத்தி யாளர்கள் அவற்றைச் சர்வாதிகாரிகளாகிய சதாம் போன்றோருக்கு விற்றதன் விளைவே அவை. இவை அகற்றப்பட்ட பூமியாக குர்தில்தான் மாற நீண்ட காலம் எடுக்குமென நான் நினைக்கிறேன். ஓவ்வொரு நாளும் ஓவ்வொரு மணித்தியாலும் அப்பாவி ஏழைகள் கண்ணிவெடிகளுக்கு இலக்காகி கொல்லப்பட்டோ, முடமாக் கப்பட்டோ வருகிறார்கள் என்று இத்திரைப்படத்தின் நெறியாளரான பக்மன் ஹோபாடி ஒரு நேர்காணலில் கூறுகிறார். படத்தில் இன்னொரு விடயம் முக்கிய இடம் பிடிக்கிறது. அது தான் ஊடகங்கள், அதுவும் தொலைக்காட்சிகள். முகாம்களில் வாழும் குர்தியீசு மக்கள் போரைப்பற்றிய செய்திகளை அறிவுற்கு தொலைக்காட்சிகளையே நம்பி இருக்கிறார்கள். ஆனால் தொலைக்காட்சியில் அவர்களுடைய மொழியில்

செய்திகள் இல்லை. அவர்களுக்குப் புரியாத மொழியான ஆங்கிலத்தில் தான் செய்திகள் வருகின்றன. அவர்கள் மிகச்சிரமப்பட்டு பணம் சேர்த்து வாங்கிப் பூட்டும் சற்றலைட் டிஷ்க் கூட அவர்களுக்கான செய்தியையோ, அவர்களுடைய பிரதேசம் பற்றிய செய்தியையோ தருவதில்லை. ஆனாலும் தொலைக்காட்சி முன் காத்திருக்கிறார்கள். நவீன தொழில் நுட்பம் அவர்களைக் காத்திருக்க வைத்திருக்கிறது. அது அவர்களுக்கானதாக இல்லை. அவர்களிடமிருந்து பணம் பிடிந்குவதாக மட்டுமே உள்ளது என்பதை மிக அழகாக திரைப்படத்தில் கொண்டிருக்கிறார் பக்மன் ஹோபாடி.

ஆனால் படத்தின் மையம் கண்ணிவெட்களோ ஊடகங்களோ அல்ல. அந்தப் பதினாறு வயதுச்சிறுமி அவள் காவிக்கொண்டு திரிகிற அந்தக் குழந்தை. அது அவனுடைய குழந்தையா என்றால் ஆம். இல்லை என்றால் இல்லை. அவள் ஒரு போது அந்தக் குழந்தையிடம் அன்பு பாராட்டுகிறாள். உண்மூட்டுகிறாள். தாலாட்டுகிறாள். இன்னொரு கணமோ தன்னுடைய குடும்பத்தையும், தன்னுடைய

வாழ்க்கையையும் அழிக்க வந்து சேர்ந்த ஒன்று என அதனைத் திட்டுகிறாள். அதனை இரத்தக் காயம் வருமானங்கு அடிக்கவும் செய்கிறாள். இது என்?

படத்தின் ஆரம்பக்காட்சியின் போதே மலைப்பாங்கான அப்பிரதேசத்தின் மலைமீது ஏறி குதித்து தற்காலை செய்கிறாள் அக்ரின் என்ற அந்தச் சிறுமி. காட்சி பின்னகர்ந்து கதை சொல்ல ஆரம்பிக்கிறது.

ஒருமுறை நள்ளிரவில் முகாமை விட்டு வெளியேறி சற்றுத் தொலைவிலுள்ள குளத்தில் இறங்குகிறாள். தன் னுடன் எடுத்து வந்த மண்ணெண்ணெண்ணைய தன் மீது ஊற்றி தனது துப்பட்டாவில் நெருப்பைப் பற்ற வைக்கிறாள். குளத்தின் கரையில் நின்று குழந்தை அம்மா என்று அழைக்கிறது. ஒரு கணம் ஒரே கணத்தில் நீரில் அமிழ்ந்து தன்னைச் சுற்றிப் படர்ந்த தீயை அணைத்துவிட்டு ஸம்பையும் தூக்கிக் கொண்டு முகாமுக்கு விரைகிறாள். அங்கு குழந்தை சகோதரனுடன் நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஒரு நாள் அவள் தனது சகோதரனிடம் கேட்கிறாள்.

சிறுமி :- நான் சோந்து போயிட்டேன். நாங்கள் இங்கிருந்து எப்போது போகிறோம்?

சகோதரன் :- விரைவில் போவோம்.

சிறுமி :- இனி ஒருபோதும் இங்கிருக்க என்னால் முடியாது. நாங்கள் இங்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறோம்? என் எங்களாலை போக முடியாமல் இருக்கும்?

சகோதரன் :- நான் ஒரு கனவு கண்டேன். நாங்கள் இரண்டு மூன்று நாட்களில் போய்விடுவோமென. பின்னைக்கு குணமானதும் நாங்கள் போவோம்.

சிறுமி :- பின்னைக்கு குணமாகுமட்டும் இருக்கிறதென்றால் ந் இரு, ந் வராவிட்டால் நான் போகிறேன்.

சகோதரன் :- மெதுவாகப் பேச. பின்னை எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொள்ளும், உனக்கு நான் எவ்வளவு தரம் சொல்வது?

சிறுமி :- எல்லாரும் போகிறார்கள். நாங்கள் மட்டும் இருக்கிறோம்.

சகோதரன் :- நீ ஓவ்வொரு நாளும் போக வேணுமென்று சொல்கிறாய். இப்ப என் நீ போகவேணும்? போற தெண்டா போ.

சிறுமி :- நான் எப்படித் தனியப் போக முடியும்? நீ எப்படி இந்தப் பிள்ளையைப் பார்த்துக் கொள்வாய்? பிள்ளையை விட்டுட்டுப் போகலாம் நாங்கள் இந்தப் பிள்ளையை விட்டுட்டுப் போனால் யாராவது இந்தப் பிள்ளையை எடுத்து வள்ப்பார்கள்.

சகோதரன் :- இல்லை, நாங்கள் சேர்ந்தே போவோம்.

சிறுமி :- நாங்கள் அவனையும் கொண்டு போக முடியாது. சனங்களிடம் நாங்கள் என்ன சொல்வது? இவன் எப்படிப் பிறந்தான் என்று சொல்வது? அல்லது நாங்கள் அவனை ரோட்டிலை கண்டெடுத்தோம் என்று சொல்வதா? அவளால் எப்படிச் சொல்ல முடியும். ஸ்ராக்கிய இராணுவத்தினர் குர்திஸ் மீது போர் தொடுத்து வந்த போது அவர்களால் தான் சின்னாபின்னமாக்கப்பட்டதை, அந்த அவமானத்தின் சின்னாமாக அக்குழந்தை பிறந்ததை எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அந்தப் போரிலேயே தனது பெற்றாரை இழந்ததை எப்படி மறக்க இயலும்?

அது அவனுடைய குழந்தையா?

அவள் பெற்ற குழந்தை.

இவை எவ்றையுமே அறியாத குழந்தை அவளை அம்மா என்று அன்பு ததும்ப அழைக்கும் குழந்தை. ஆனாலோ, அவனுடைய தாய் தந்தையரைக் கொன்று, அவனுடைய குடியிருப்புக்கு நெருப்பு வைத்த, அவனுடைய சுற்றந்தை கொன்றெழுத்த, அவளை நிர்க்கத்தியாக்கிய, அவளைச் சின்னாபின்னமாக்கிய படையினரின் குழந்தை.

அது அவனுடைய குழந்தையா?

அவள் பெற்றதால் அவனுடைய குழந்தை ஆகிவிடுமா? அவனுடைய எதிரியின் குழந்தை அல்லவா?

சமூகத்தில் அவள் எப்படிச் சொல்வது அவனுடைய குழந்தை என்றா? அவனுடைய எதிரியின் குழந்தை என்றா?

ஒரு பதின்ம் வயதுச் சிறுமியின் உளவிலை மிக நேர்த்தியாக, நேர்மையாக நம்முன் வைக்கிறார் பக்மன் ஹோபாடி. அமெரிக்க ஸ்ராக் யத்தத்திற்கு சில காலங்களுக்கு முன் ஆரம்பான திரைப்படம், அமெரிக்காவின் வருகையிடன் முடிவடைகிறது. குதிலிலினுள் அமெரிக்க இராணுவம் வருகிறது. ஆரம்பத்திலிருந்தே அமெரிக்கா மீது ஈர்ப்புக் கொண்ட சுற்றாலைட் ஒரு போது குழந்தையைக் காப்பாற்றும் முயற் சியில் அமெரிக்கக் கண்ணிவெடியிலேயே தனது ஒரு காலை இழக்கிறான். அமெரிக்கப் படைகளின் வரவு அவனுக்கு சுவாரசியமற்றாகி விடுகிறது. படத்தின் இறுதிக்காட்சியில் தெருவில் அமெரிக்கப்படைகள் அணிவகுத்து வருவார். அதற்கு எதிர்த்திசையில் சுற்றாலை தனது ஊன்றுகோலுடன் நடந்து கொண்டே இருப்பான்.

- நன்றி.

“முன்றாவது மனிதன்”
(ஊடறு இணையத்தளத்தில் இருந்து.....)

ஆராதி

ரணாங்கள்

இன்று ஓர் இருண்ட-

இரவு. அந்த

இரவில் சில்

வண்டு ஒன்று ‘கிரீச்’

என குரலெடுத்து அலற

ஆரம்பித்தது. நாய் காரணமற்று

பலமுறை குரைத்தது. நில

வைக் கண்டு அது குரைப்

பதாக அம்மா எண்ணினாள். பசு ஒன்று

வேதனையான குரலில் கதறியது

எதுவோ அதைத் துன்புறுத்துவதாகத்

தோன்றியது. அம்மாவால் எழுந்து பின்புறம்

போகமுடியவில்லை. ஆடாமல் அசையாமல்

உட்கார்ந்தாள்.

அம்மாவுக்கு உடல் ‘பட்டென வியர்த்தது. ஏதோ கெட்ட விஷயம் நடந்தேறி யதாக உள்ளுணர்வு சொல்லிற்று. எழுந்து மேசையை நோக்கிப் போனாள். நடுங்கும் கரங்களால் விளக்கைத் தூண்டினாள். இறங்கி முற்றத்துக்கு வந்தாள். சேலையை இழுத்துப் போர்த்துக்கொண்டு குண்டுச் சத்தம் வந்த திசையைப் பார்த்தாள். நாய் அம்மாவின் காலடியில் நின்றது. வாலைத் தொங்கப் போட்டபடி, செவிகளை வாணோக்கி உயர்த்தி, எதையோ உற்றுக்கேட்டது. மெல்ல உறு மிற்று பின்னர் வேதனையான குரலில் ஊளையிட்டது. (இவ்வளவுக்கும் கள்ளங் கடபமற்ற அந்தச்சிறுமி மதுரா எழவேயில்லை. நன்கு தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.)

மாதவனுக்கு என்ன நடந்தது....?

மாயவன் ஏன் நாலைந்து நாட்களாக வரவில்லை....? அம்மாவின் மனதில் கேள்விகள் மாறிமாறி எழுந்தன. ஒன்றை யொன்று துரத்தின. இதயத்து ரணங்களை

ஆற்ற வகை யறியாது துடித்தது அந்தா யுள் என். ஒ...! இந்த இரவுகள் மிகக் கொடியன....!

அம்மா ஆசுவாசமாகப் பெருமுச்ச விட்டாள். கடவுளுக்கு நன்றி! மாயவன் வீட்டுக்கு இன்று வந்துகொண்டிருக்கிறான்.

கதவுகளைத் திறந்து அறையுஞ் சத்தம். மாயவன் மட்டுமல்ல, அவனுடன் வேறுசிலரும் வந்திருக்க வேண்டும். குசுகுசு வெனக் கதைக்கின்ற சத்தம்.....!!

மாயவன் சோர்ந்து போய் வந்து கொண்டிருந்தான். அவனைத் தாங்கி அழைத்து வருகின்றனர். வலது கையை ஒருவன் மெதுவாகப் பற்றியபடி வந்தான். முழங்கைக் குக் கீழே இரத்தம் ஊறிப்போன ஒரு துணிப் பந்து.

ஜயோ...! இந்த அம்மாவின் முரட்டுக் குழந்தைக்கு என்னவாயிற்று...? அம்மா அலற நினைத்தாள், முடியவில்லை அசைய நினைத்தாள் முடியவில்லை.

ஊரார் ஓவ்வொருவராக அம்மாவின் வீட்டு முற்றத்தில் கூடத் தொடங்கினர். அவர்களுள் சிலர் ஒலைப் பாயை விரித்தனர் தலையணையைப் போட்டனர். மாயவன் வலி

பொறுக்க மாட்டாமல் முனகியபடி சரிந்தான். முகம் மிக வெளிறியிருந்தது. உதடுகள் காய்ந்து தோலுரிந்திருந்தன. மிகவும் தாகமாக இருந்தான். நாவால் உதடுகளை நீவினான். அவனது உயிர் வாழ்வுக்கும் சாவுக்கும் இடையில் போராடியபடியிருந்தான்.

“அம்மா...” தீணக்குரல் அம்மாவை அழைக்கின்றது. அம்மாவால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

அம்மாவின் முரட்டுமகன், புரிய முடியாத புதல்வன் கையை காவுகொடுத்து வந்திருக்கின்றான். உயிருக்குப் போராடுகின்றான்.

கடவுளே...! அம்மாவுக்குக் கொஞ்சம் பலமளிக்க மாட்டாயோ? அம்மா எதையோ கேட்க உண்ணினாள். அர்த்தம் குலைந்த பலகீனமான ஒரு முனகல் மட்டுமே வந்தது.

அம்மா அசைய முயற்சித்தாள். பெரும் முயற்சியுடன் கால்களைப் பெயர்த்து ஒரு ஏடுத்து வைத்தாள். அப்படியே மல்லாந்து விழுந்து விட்டாள். ஊரார் எவ்வளவு நேரம் நிற்பார்?

மாயவன் சொட்டுச் சொட்டாக கருஞ் சிவப்பு இரத்தம் வழிந்தபடி இருக்க, இவ்வுல கைப்பிரிந்து செல்ல மனமின்றித் துடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இதோ.... மாயவன் இப் பூமியை விட்டு எங்கோ... அம்மாவின் கண்முன் னாலேயே மாயவன் போய்விட்டான். அம்மா வின் கண்ணீர் கண்களை நனைத்தபடி வெள்ளமெனப் பாய்ந்தோடத் தொடங்கிற்று. மதுரா பாவம்.... அவன் என்ன செய்வாள்?

இப்போது அம்மா அழுவதேயில்லை. அவனது உடலில் உயிர் இருப்பதெல்லாம் அவனது கடைசி மகள் மதுராவுக்காக வேதான். அவள் இப்போ யாருடமும் பேசிச்சிரிப் பதில்லை. கல்லாகிப் போன இதயத்தின் போராடியபடியிருந்தான்.

ரணங்கள் மட்டுமே ஆறவேயில்லை.

மதுரா இளஞ் சிட்டாக வாழ வேண்டியவள், வாடிக் கொண்டிருக்கும் பூவுக்கு ஒப்பாகக் காட்சியளித்தாள். அவளது வயதுக்கு மீறிய யோசனைகள், கவலைகள், ஏக்கங்கள்.... தாயின் வேலையில் பாதிக்கு மேல் இதன் பிஞ்சுத் தோள்களில் பலவந்த மாக இறக்கி வைக்கப்பட்டது. பள்ளிக் கூடத்துக்கு ஒழுங்காகப் போவதில்லை. போகும் நாட்களிலும் பிந்தித்தான் போவாள். ஒரு அழுக்கு உடையும், கலைந்த கேசத் துடன், வாடிய முகத்துடன் கண்களில் கலவரமும், பயமும் தெரிய மார்புடன் புத்தகக் கட்டை அணைத்தபடி புழுதிபற்கும் ஒழுங்கை வழியே ஒட்டமும் நடையுமாக மதுரா விரைவாள். இந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்தில் விதைக்கப்பட்ட காயங்கள் தான்

மகள் மதுரா மிகவும் சின்னவள். அண்ணா மாதவனுடன் சேர்ந்து படித்தபடி இருப்பாள். மாயவனை மட்டும் காணக் கிடைக்காது. அவன் வீட்டில் இருக்கும் நேரங்களை அம்மாவுக்கு அறுதியிட்டுக் கூற முடியாது. அவன் தொழில் அப்படி.

மாடுகள் கழுத்து மணிகள் கிணு கிணுக்க புல்லை அரைக்கின்ற சத்தம் கேட்கும். கூடவே மாடுகள் பலத்து முச்சி முச்சுவிடுவதும், வாலைத்தூக்கி ஈக்களை விரட்டுவதும் கேட்கும். கோழிகள் எல்லாம் ஏற்கனவே கூடுகளில் அடைக் கப்பட்டிருக்கும், ‘படபட’ வெனச் சிறகுகளை உல்லாசமாக அவை அடிப்பதும் கேட்கும்.

சுடச்சுட ஒரு கோப்பைத் தேநீர் கடுமையான உழைப்புக்கு பின்னர், வணங்கி விட்டு மோகனமான இரவின் பிறப்பு நேரத்தில்....அருமையான தனது பிள்ளைகளுடன் அம்மா அருந்துவாள். அதுவன்றோ வாழ்க்கை.

எல்லாமே மாதவனுடன் கூடவே சேர்ந்து அம்மாவிடம் பிரிவு சொல்லாமலே போயினவோ...?

அம்மா அலுத்தபடியே வைக்கோற் போரை நோக்கிப் போனாள்.

ஒரே வயிற்றில் உதித்த பிள்ளைகள் ஏனோ இவ்வாறு வேறுவேறு குணம் கொண்டவர்களாய் ஆகிப் போனார்கள். இருவரையும் அம்மா ஒரே மாதிரியாகத்தான் சீராட்டி, உணவுட்டினாள். ஒரே பள்ளிக் கூடத்தில்தான் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விட்டாள். புத்தகங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு, எண்ணெய் பூசிப் படியச் சீவிய தலைகளுடன் அவர்கள் பள்ளிக்கூடம் போவதை வாசலில் நின்று பார்த்து ரசித்தாள். அப்பா இல்லாத குறைதெரியாது தாயாய், தந்தையாய் நின்று அன்பு காட்டி வளர்த்து வந்தாள்.

மாயவன் மட்டும் படிப்பை ஒரேய டியாகக் குழப்பினான் அண்ணனுடன் நெடுகே வும் சண்டை போட்டான். அம்மாவுடன் கோபித் துக் கொண்டு சில வேளைகளில் சாப்பிடா மலே போனான். ஆறாம் வகுப்புக்குமேலே அவனால் படிக்க முடியவில்லை. அம்மா அறிவாள், ‘அவளது இளைய மகன் மிகவும் புத்திசாலி’ என்று ஆனாலும் ஏன் அவனால் படிக்க முடியவில்லை என அம்மாவுக்குப் புரியவில்லை.

மாயவனுக்கு மேனியில் மண்ணெண்ணெய் நாற்றமும் வியர்வை வாடையும் சதாகாலமும் வீசிற்று. அவன் தொழில் அப்படி. மாயவன் ஒரு மெக்கானிக் ஆக வேண்டியாயிற்று அண்ணன் நிறைய படிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தானோ என்னவோ, ஒம்ஹொழிச்சல் இல்லாமல் ‘வேலை வேலை....’ எனப் பறந்தான்.

நினைக்க நினைக்க அம்மாவுக்கு நெஞ்சைப் பிழக்கும்படி நெடுமூச்செறிந்தது. அவன் போவதைப் பார்த்தாள். ஒருதரம் ‘சட்டெனத் திரும்பிப்பார்த்தவன் வேகமாய்ச் சென்று விட்டான். மதியம் வரவில்லை.

மாலைப் பொழுது மாயவன் வந்தான்.

‘அம்மா அண்ணன் எங்க?’ என்று கேட்டவன், பதிலையும் அவனே கூறி முடித்தான். “அம்மா அண்ணன் படிக்கிறான் படிக்கிறான் என்டு நாங்கதான் நம்பினம் கடைசியில் அவன் எங்கட முகத்தில் கரியப் பூசிட்டு..... ஒரு பெட்டையோட.....” வார்த்தைகள் தந்தி யடித்தன.

“ஜேயோ என்ற பிள்ளை....!” அம்மா பதைத்தாள். மாதவன் எங்கதம்பி...? மாதவன் எங்கயடா...? இலேசாகக் குளிர்ந்துபோய், தன்னைக் கடந்துபோன காற்றை அம்மா கேட்டாள். அது மௌனமாகவே போனது.

“என்ட மகன் மாதவன் எங்க போனான்...?”

சிவந்து மின்னிக் கொண்டிருந்த அந்திவானை அம்மா கேட்டாள். அது பேசாமல் கண்ணை முடிற்று “மாதவன் எங்க....?”

அம்மாவின் மனம் திருப்திப்படுமாறு பதில் எவரும் தரவில்லை. அவர்கள் கூறிய எதையும் அவன் நம்பவில்லை. பெற்றமனம் அல்லவா? மாதவனின் வருகையை எதிர் பார்த்தே அந்தத் தாயின் காலைகள் ஒவ் வொன்றும் புலர்ந்தன. புலர்வுகள் ஒவ் வொன்றும் இருளாகிக் கிடக்குமென அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அந்த எளிமையான சிறிய வீட்டில் சிறிய பிரச்சினைகள் வந்தாலும், அவற்றைத் தீர்த்து, அல்லும் பகலும் தன் மக்களுக்காய் ஒடாய்த் தேய்ந்துழைத்த அம்மா, இன்று பைத் தியக்காரியைப் போலானாள்.

‘மாதவன் எங்க போனான்...?’ இக் கேள்வி மட்டுமே அவனுள் ஒவித்தது. மாதவனும் வராது எங்கு சென்றானோ தெரியாது. ‘சும்மா மெல்லுற வாய்க்கு அவல் கிடைச் ச மாதிரி’ இந்த ஊரார் மாதவனைப் பற்றிப் புதுக் கதைகளைக் கூறிக் கொண்டே இருந்தனர். எது நிஜம் என்பது அந்த ஆண்ட மாலைப் பொழுது மாயவன் வந்தான்.

வனுக்குத்தான் வெளிச்சம்.

மாலை நேரங்களில் அம்மா ஊரை நீங்கித் தூரத்திலுள்ள வயல்வெளிகளிலும், தனித்துக்கிடக்கின்ற திடல்களிலும் புல் செதுக்கிக் கொண்டுவரப் போவாள். முழுத் தூரமும் இளைத்து இளைத்து முதுகொடியச் சுமந்து வந்தாள். அவள் பாதி வழிக்கு வரும் போதே பிள்ளையார் கோயில் மணி சத்தம் கேட்கும். அவளால் வேளா வேளைக்கு பூசைகாணப் போக முடியவில்லை. அவள் போகும் போது கோயில் நிசப்தமாக இருளில் முழுக்கிக் கிடக்கும். பூசை முடிந்து போனதன் தடங்களாக, சிந்திக்கிடக்கின்ற சில மலர்களும் மெல்லமெல்லக் காற்றில் கரைந்து கொண்டிருக்கின்ற கற்பூர வாசனையும்.... மினுக்கென எரிகின்ற ஒரு சிறு தூண்டாமணி விளக்கும்.... இழுத்துப் பூட்டப்பட்டிருக்கின்ற சித்திரவேலைப் பாட்டுடன் கூடிய கதவும்..... இவை தென்படும்.

அம்மா வாசலில் நின்று தனியே வணங்கினாள், தன் பிள்ளைகளின் நலனுக்காக வணங்கினாள்.

அம்மா வரவர மெலிந்தாள். கண்களைச் சுற்றிக் கருவளைகள் தோன்றின. நடைதளர்வடைந்து போயிற்று. அம்மா வயோதி பத்தை நோக்கி மெல்லமெல்லப் போய்க் கொண்டிருந்தாள். இரவு நேரங்களில் நித்திரையின்றி வாடுவாள். புரண்டு புரண்டு படுப்பாள். அலுத்துப்போய் எழுந்து உட்கா ருவாள். ஏதோ ஏதோ விபர்த எண்ணங்கள் தோன்ற பெருமுச்செறிவாள்.

மாயவனைப் பற்றியும் இப்போது ஒன்றும் புரிவதாய் இல்லை. எப்போதாவது முன்று நான்கு நாட்களுக்கொருமுறை வருவான். அம்மா அரைத்துக்கத்தில் அவள் தையுடன் புரஞும் போது, கனவேகத்தில் வந்து ஒரு வாகனம் வாசலில் நிற்கும். ‘திமுதிமு’ என உள்ளே வருவான். அம்மா வுடன் ஒருவார்த்தை கூடப் பேசாமலே....

கைகளில் பணத்தைத் தினிப்பான். சேட்டைக் கழற்றிக் கண்ட இடத்தில் எறிவான். ஒலைப்பாயை விரித்து, தலையணைகூட இன்றி வலிய கரங்களை நெற்றியின் மீது அழுந்தப் போட்டபடி படுப்பான். மயிரரும்பும் மார்புகள் விம்மித் தனிய ஒரு நொடியில் தூங்கிப் போவான். இப்போ தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றானே அது மாதிரி....!

இப்போது.... வீடு மிகவும் பழையதாகி கூரை உக்கிவிட்டது. முற்றத்தில் எங்கனும் குப்பைகளும், சருகுகளும் சேர்ந்திருந்தன.

ஒரு நாய்... அதை யார் கவனிக்கப் போகின்றனர்? அது வளவின் ஒரு முலையில் மன்னைத் தோண்டிவிட்டுச் சோம்பிப் படுத்திருக்கும். முன்னர் போல அங்கு பசுக்கள் இல்லை. அவையும் பிரச்சனைகளால் தொலைந் துபோன நிம் மதி போல் காணாமல்போயின.

அம்மா இப்போது குண்டுச் சத்தங்களைக் கேட்டுப் பயப்படுவதில்லை. அவள் துங்பங்களுக்கும், இழப்புக்களுக்கும் பழக்கப் பட்டுவிட்டாள்.

‘மாதவனும் நிகழ்ந்த யுத்த அனர்த்தத்தில் பலியாகி விட்டான்’ என்ற செய்தி வந்த போது கூட அம்மா அழவில்லை. நம்பிக்கைகள் யாவும் ஊசி ஏற்றப்பட்ட பலுண் களாகிவிட்டன. நெஞ்சத்து ரணங்களைத் தவிர அவளிடம் ஏதுமில்லை. மதுராவை சிறுவர் பராமரிப்பு நிலையமொன்றில் சேர்த்து விட்டாள்.

இறப்பு, பிறப்பு இரண்டையும் கடந்த வள் போல இதுவரை காலமும் இல்லாத சுதந்திரப் பிரியைபோல இன்று அம்மா ஊரில் உள்ள தெருவெல்லாம் சுற்றி வருகிறாள். ஊரிலுள்ளோர் அவளை ‘பைத்தியக்காரி’ என்று பேசுவது கேட்கும். அவள் சிரிக்கின் றாள்.

தனியும். ஆக்கம்.
ச. சுதாகரி.

ஏன் என்று கேட்க

ஜெயந்தி தளயசிங்கம்

எல்லா வாசல்களும்
ழுட்டப்பட்டுள்ளன
தீவைகளை பார்த்து
ஏன் என்று கேட்டு
உண்மைகளை பேச
முடியாத மனிதர்கள்
கல்லாய்
உறைந்துவிட்டார்கள்

அன்று,

காந்தி சொன்னார்,
தீயவற்றை பேசாதே
தீயவற்றை பார்க்காதே
தீயவற்றை கேட்காதே.

இன்று,

வன்முறையின் இலக்கணர்
சொல்கிறார்கள்
உரிமைகளைப் பற்றி
பேசாதே
கொலைகளை
கண்டுகொள்ளாதே
நீதி கேட்காதே
கேட்பவர்கள்.....பார்ப்பவர்கள்,
இன்றைய தலைப்புச்
செய்திகளைப் பார்க்கவும்.

எதுவும் செய்யவே இல்லை. உணவும் மோசமானதாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். ஒளியேப்பாமல் வெளுத்துப் போன உடல் தொய்ந்து போயிருக்கிறது. முன்தினம் மாலைதான் முகத்தை மழித்திருக்கிறான் மென்மையாகவும் வழு வழுப்பாகவும் தோன்றிய அவனது தோல் அவனை இன்னும் சிறுவனாக பரிதாபத்துக்குரியவனாகக் காட்டியது. இருள் விலகிக்கொண்டிருந்தது நட்சத்திரங்கள் மறைந்து கொண்டிருந்தன. விரைவில் அதி காலைப் பனி வந்து விடும்.

அந்த இளைஞன் பொறிக்கதவின் மேல் நின்றதும் அடியான்கள் அவன் கைகளைப் பின்னால் கட்டுகின்றனர். கால் களையும் சேர்த்து வைத்து கட்டுகின்றனர். முகத்தை மறைக்கும் விதமாக முகமுடி இறக்கப்படுகிறது. அவன் இறுதியாகப் பார்த்தது தனக்கு முன்னால் உள்ள எந்த நம்பிக்கையையும் அளிக்காத சுவரையும், சீருடை அணிந்த சிலரின் இருகிப்போன முகத்தையும்தான்.

த. அருள் எழிலன் நன்றி “ஊடறு இணையத்தளம்”

தூக்கிலிபேவாரின் குறிப்புக்கள்

எமக்கு உயிர்

பிச்சை

எல்லேகா

எமக்கு உயிர்ப்பிச்சை

நாம்

பேசாமல் இருக்கும்

பொழுதுகளே

எம் வார்த்தைக்காய்

காத்திருக்கும் நீதவான்கள்

நம் அருகே

தூக்குக் கயிறும்-நம்

வாழ்தலின் விழிம்பும்

அவரருகே

எமக்கு உயிர்ப்பிச்சை

நாம்

பேசாமல் இருக்கும்

பொழுதுகளே

தூக்கிலிப்பட்ட மனிதன் ஒரு இளைஞன். இருபதுகளின் துவக்கத்தில் இருப்பவன். அவன்தான் முதல் பலி. சரியாகச் சொன்னால் அவன் உண்மையில் மன்னருக்கு பலியானவன். மன்னன் அளித்த தண்டனையை நிறைவேற்று வதுதான் எனது வேலை. அவன் இன்னும் பையனாகத் தானிருக்கிறான். வயது இருபுதுக்கு கீழ்தான் இருக்கும். மென்மையாகத் தோன்றுகிறான் சிறையறையின் மூச்சத் தினை வைக்கும் சூழல் ஏற்படுத்திய ஆரோக்கி யமற்ற தன்மையை அவனில் காண முடிகிறது. மாதக்கணக்கில் உடற்பயிர்ச் சி

பெண்கள் மீதான வன்முறைகளை ஓழிப்பதற்கான செயல்வாத வாரத்தை முன்னிட்டு....

பெண்களுக்கெதிரான வன்முறைகளுக்கெதிரான செயற்பாடுகள் இன்று நாட்டின் ஒவ்வொரு முலைகளிலும் அனுஸ்திக்கத் தொடங்கியுள்ள வேளைகளிலும், வீட்டிலிருக்கும் பெண்கள், தொழில் செய்யும் பெண்கள், உயர்பதவி வகிக்கும் பெண்கள் எனும் வித்தியாசமின்றி இப் பெண்கள் மறைமுகமாகவும், நேரடியாகவும் இவ்வன்முறைக்கு இன்னும் உட்படுத்தப்பட்டுக்கொண்டே உள்ளார்கள்.

பெண்களுக்கெதிரான வன்முறைகளுக்கெதிரான செயல்வாத வாரத்தையொட்டி இச்செயல்வாத வாரகாலத்தில் நாம் சந்தித்த சம்பவங்கள் சாட்சிகளாக இங்கு.....

வாழ்வோம்!

**நன் நீான வன்முறைகளை ஓழிப்பந்தானு
செயல்வாத வாழ
25 கார்த்திகை-10 மார்கழி
முறைகள் மூலிகைகள் நிறையும்-மிட்டக்ஞாப்பு**

சம்பவம் - 01

தற்செயலாய் நிமிர
திருநீற்றுப்பட்டையுடன்
ஒருவ.....
என் பார்வை மங்கலாதலால்
கிட்டப் போக
கதிரை தள்ளிய
என் பார்வையில்
“சோட்டி” விழுந்தது

அவளை இருக்கச் சொல்லி
நானும் இருந்தேன்.

முன் முடி பாதி வழித்து
பின் பக்கம் மிஞ்சியதை
கொண்டை போட்டு
நெற்றியில் இருந்து
முன்பக்க தலை வரை
பட்டைபோல
கட்டுப் போட்டிருந்தாள்.

ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து
அப்போதுதான் வந்திருந்தாள்.

கதை கேட்டேன்....

கணவன்,
கதவு

பெண்களுக்கெதிரான வன்முறைகள் மறைக்கப்பட்டு
வேண்டியதையும், நிறுந்துபடி வெள்ளும்யூன்
பெண்கள் மீதான வன்முறைகளை ஓழியுற்றார்.
செயல் வாந வாரம்
25 கார்த்திகை-10 மார்கழி

வாரப் பலகையால்
அடித்து மண்டையை பிளந்திருந்தான்
எட்டுத் தையல்
தியேட்டருக்கு எடுத்து
தைத்திருந்தார்கள்.

காரணம்.....

குடும்பத்தின்
வயிற்றை நிரப்பும்
கடையின்
கல்லாப் பெட்டியில்
கை வைத்துள்ளான்
குடிக்க பணம் எடுக்க.

இவள் சண்டை
போட்டுள்ளாள்.

கலியாணம் கட்டிய
நாள் தொட்டு
தன் குடியில்
இவள் கை வைத்தால்
பிடிக்காது அவனுக்கு.

வழுமை
போலவே
அடித்துள்ளான்
இன்று பிளந்தது
மண்டை.

“ஆஸ்பத்திரி பொலிஸ்
என்ன சொன்னது?”

எனக்கு பூச் செண்டு
கிடைத்திருக்காது.

“ஜென்னலில் மோதி
தலை உடைந்தது.
இப்படித்தான் அம்மா
நான் எப்பவும்
எதையாவது
சொல்லி வாறன்”

“அவை
வெறும் வரிகள்
இன்னும் நாங்கள்
சாவதற்காகத்தான்
தோன்றிக் கொண்டே உள்ளோம்”
என்றபடி
சாட்சியாய்
குந்தியிருந்தாள்
என்முன்னே அவள்.

மனதில் பதிந்த யாரோ எழுதிய
கவிதை வரிகள் இங்கு அவள்
முகமெங்கும்
வரையப்பட்டிருந்தது
மீண்டும் நான் வாசித்தேன்

சட்டையின்
 தோள் பட்டையில்
 சட்டையின்
 கீழ்ப் பகுதியில்
 வழிந்த இரத்தம்
 காய்ந்திருந்தது.
 நன்றாய்க் களைத்திருந்தாள்

இன்று பூச் சென்டு கிடைத்தது
 இன்று அன்னையார் தினமோ
 வேறேதும் விசேட தினமோ இல்லை
 கடந்த இரவு என்ன மீண்டும்
 அழக்தான்

இருக்கச் சொல்லி

மற்றுய நாட்களைவிட
மிகவும் மோசமான நாள்
அவனைப் பிரிந்தால்...
நனென்ன செய்வேன்?....
என் பிள்ளைகளை எப்படி
பராமரிப்பேன்?...
புயமாக இருக்கிறது அவ

விஸ்கட்டும் எடுத்து
தேனீரும் போட்டுக்
கொண்டு போனேன்.

பயமாக இருக்கிறது அவனை
விட்டுப்பிரியு..
அனால் எனக்குத் தெரியும்
அவன் மனம் வருந்துவானென்று
ஏனெனில் இன்று பூச் செண்டு
அனுப்பியுள்ளான்.

“இன்று விரதத்தின்
கடசி நாள்
நேற்று முழுவதும்
சாப்பிடவில்லை
உபவாசம்
இவர் திருந்தட்டும்
என்று
இப்படி எல்லா விரதமும்
இவருக்காய் பிடிக்கன்”

இன்று பூச் செண்டு கிடைத்தது
 இன்று மிகவும் விசேஷமான நாள்
 என்னுடைய மரண நாள் இன்று
 இறுதியாக கடந்த இரவு
 என்னைக் கொன்று விட்டான்
 என்னை அழித்தே கொன்றுவிட்டான்
 அவனை விட்டுப் பிரிவதற்கான
 போதிய மன பலமும் ஊக்கமும்
 எனக்கிருந்தால்
 இன்று...

அமுதபடியே சொன்னாள்
சிரித்தபடி வாழ்ந்தது
அவள்
நெற்றியில்
பட்டை போல்....
“கட்டு” நேர்கா

சம்பவம் - 02

- நான்** - ஆ திவ்வியா...கனகாலத்துக்குப் பிறகு....எப்படி
- திவ்வியா** - ஆம் இருக்கிறேன்.
- நான்** - என்ன திவ்வியா ஒருமாதிரியா கதைக்கிறா...? எனக்கு உன்ற நிலம் தெரியும்தானே... உனக்கும் ரீசர்வேல் கிடச்சது. உன்ற புருசனுக்கு விருப்பம் இல்ல என்று சொன்ன உடனே வேலய விட்டித்தா?. இப்ப பாத்தியா எவ்வளவு கஸ்ரப்படுறா என்று..
- திவ்வியா** - அதெல்லாம் விடு நடந்து முடிந்த கதை. இப்பவும் நான் உழைக்கிறதில தான் முத்த மகனுக்கு கலியாணம் கட்டிக் கொடுத்து மற்றப் பிள்ளை களையும் படிப்பிச்சி வாறன். இப்ப பாரு சின்ன ஒரு கடை போட்டு மகள் கடயில் வைச்சிருக்கன், வீட்டுத் தோட்டம் செய்யிறன், தையல் செய்யிறன், மதியச் சாப்பாடு கட்டிக் கொடுக்கன்..இன்னொருத்தருடைய சம்பாத்தியத்தில் நான் வாழல்ல.
- நான்** - ம்.. நீ.. கெட்டிக்காரியும்தான்...புத்திசாலியும்தான்...இந்தக் கெட்டித்தன மும்... சுறுசுறுப்பும்தான் உன்ற புருசனுக்குப் பிடிக்கல்ல....இப்பவும் உனக்கு அடிக்கிறவரா...?
- திவ்வியா** - (ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தவள் சிரித்தபடி) இப்ப இல்ல..

திவ்வியாவிற்கு முன்று பிள்ளைகள். இரண்டு பெண்கள் கடைசி ஆண்பிள்ளை. கணவன் ஒரு குடிகாரன். வேலைக்குச் செல்வது குறைவு. வேலைக்குச் சென்றாலும் எடுக்கும் கூலியை குடித்து விட்டே வருவான். பிள்ளைகளுக்கும் திவ்வியாவிற்கும் அடிப்பான். கூடுதலாக பிள்ளைகளுக்கு விழும் அடிகளையும் திவ்வியாதான் நடுவில் விழுந்து வாங்குவாள். பக்கத்தில் இருக்கும் காட்டிகள் பிள்ளைகளும் அவளும் ஓடி ஓளித்து நடுங்கிக் கொண்டு இருப்பார்கள். அப்படி எத்தனையோ இரவுகள் கண்விழித்தும் வேதனையோடும், பசியோடும், பயத்தோடும் இருந்திருப்பார்கள். இத்தனைக்கும் திவ்வியா நடத்தும் சிறு கடையால்தான் அக்குடும்பம் வாழ்கிறது.

- நான்** - பின்ன இப்ப உன்ற மனுசன் நல்லமென்டு சொல்லிறாய். பொலிசுக்கு போன நீயோ..? (சிரித்தபடி கேட்கிறேன்)

- தில்வியா** - (யோசிக்கிறாள் கொஞ்ச நேர மௌனத்தின் பின்) அக்கா...நான் செய்தது சரியோ தப்போ எனக்குத் தெரியலக்கா...(மௌனம்)நான் கஸ்ரப்பட்டு சமச்சி வைச்சா என்னையும் பிள்ளைகளையும் சாப்பிட விடமாட்டார். அதனால் நான் பொலிசில் முறைப்பாடு செய்தேன். குடும்பச் சண்டை என்று கதைச்சி சேர்த்து வைத்தாங்க. இப்படி அடிப்படை பொடர்ந்தும் அடிப்படைச் சாகாம் இருக்க புதிசா ஒரு சட்டம் இருக்கென்கு ஒரு நாள் ஒரு நிறுவனக்காராக்கள் எங்கட ஊரில் ஒரு வகுப்பு வைச்சாங்க...
- நான்** - ம்...குடும்ப வன்முறைச் சட்டம்....
- தில்வியா** - அதுதான்..அந்த வகுப்பிற்கு பிறகு பொலிசுக்குப் போனன்..பழை குருடிதான்.. நான்தான் அடிக்கிறாப்போல எனக்குத்தான் புத்தி சொல்லி திருப்பி அனுப்பித்தாங்க...
- நான்** - பிறகு.....
- தில்வியா** - ...ஒரு நாள் வழைமைபோல பிள்ளைகளுக்கும் எனக்கும் காரணமில்லாம சரியா அடிச்சார்....அன்றைக்கு ஒருநாளுமில்லாம கூடுதலாக சண்டை பிடித்தார்... பிள்ளைகள் பக்கத்து வீட்ட அனுப்பித்தன்.. நான் மட்டும்தான் இருந்தன்.... அடிச்சிக் கொண்டே இருந்தவர்.. இருந்தாப்போல ஒரு பெரிய இரும்புக் குழாய் தூக்கித்து என்னத் தாக்க ஒடி வந்தார். இத நான் எதிர்பார்க்கல்ல ... ஒரு நொடிக்குள்ள என்ன நானே காப்பாத்தினேன்... டக்கென்று நான் தலைய விலக்கியிராவிட்டால்... இப்ப என்ன நினைச்சுப் பாக்கத் தேவையேயில்ல... உடனே செத்திருப்பன்
- நான்** - ஜயோ...!
- தில்வியா** - அந்த நிமிடமே எனக்குள் வேதனையும் மனதில் ஓர் துணிச்சலும். திரும்ப வும் அதே அடிக்க ஒங்கிவந்தார் இப்ப நான் குனியல்ல. உடனே இரும்புக் குழாய் நான் பிடிச்சன்.. அதே வேகத்தில் பறித்தேன்.. அதே வேகத்தை பயன்படுத்தி ஒரு அடிதான் அடிச்சன்.. உடனே அவருடைய அந்த ஆவேசம் குறைந்தது.. கண்கள் பெருத்து முகத்தில் ஒரு பயம்... என்னைப் பயத்துடன் பார்த்தார்... அடியின் வலி அவருக்கு அன்று முதன் முறையாக இருந்திருக்கும். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை அடியென்பது இல்லை
- (மௌனம்.... சிறிது நேரத்தின் பின்)
- தில்வியா** - எனக்குத் தெரியலக்கா இது சரியா... பிழையா... என்று
- தில்வியா** - ம.... (மௌனமாகச் சிரிக்கிறாள்)

நேர்காணல்

- அ. இலங்கேஸ்வரி -

கவிதைகள் பேச்ட்டும்

தீடு : ரிசெர் ரிசெர் (Rivera Resort),
வெங்கடேஸ், உட்டகலூபு
காலம் : 13.12.2008 நேர்க்கூறு
நேரம் : காலை 09.30 மணி

க
வ
த
க
ள்
ப
ச
ட
ு
ம்!

கவிதைகள் பேசலூழ்

“பண்கள் மீதான
வந்முறைகளை ஒழியபதற்கான
செயல்வாத நாட்களை
இட்டு கவிதை வாசிப்பு”

கூரிய பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம்
20, டயல் வீதி,
மட்டக்களப்பு
கெ.பு.065 2223297

2 மிர்த்தெழுதல் பற்றிய உணர் வுத்தெழுவிற்குப் பின்னர் பெண்களிடமிருந்து பல்வேறு படைப்புக்களாக அவர்களின் வாழ்நிலைகள் வெளிப்பட்ட வண்ணமிருந்தன. இன்னமும் இருக்கின்றன. எனினும் நீண்டகால ரகசியங்களாக பகிள்ளுகொள்ள முடியாத மௌனங்களாக போர் வையிட்டிருந்த அந்தரங்கமான நெகிழ்வுகள் கூட மொழியைப் பற்றியபடி வெளிவரத் தொடங்கிற்று. அதுவும் கூட ஆயிரம் மலைகளையும் சூரியன்களையும் தகர்த்துத்தான் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. இன்னிகழ்வுகளின் நீட்சியாகவும் எப்போதும் ஒலித்தபடி இருக்கத்தக்கதான் அழைப்பாகவும் அமைந்தது அன்மைய சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையத்தின் சார்பாக இடம் பெற்ற கவிதைகள் பேச்ட்டும் நிகழ்வு.

மௌனமாக ஒரு பிரக்ஞை மூலம், இன்னொரு வாசகனுடன் பேசிவந்த கவிதைகள், அவற்றின் மூலங்களாயிருக்கின்ற படைப்பாளியின் குரலோடு ஒலித்ததும் ஒலிக்கச்செய்ததும் இத்தனை கால நிகழ்வுகளிலிருந்து “கவிதைகள் பேச்ட்டும்” நிகழ்ச்சியை வேறுபடுத்திற்று. சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலை

யத்தின் பாடினிகளின் “பள்ளியெழுச்சியும்”, “தாலாட்டுமான்” பாடல்கள் இடையே ஒலிக்க பேராசிரியை சித்திரலேகா மெளனகுருவின் தலைமையுறையோடு நிகழ்வுகள் ஆரம்பமாகின. பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைகளுக்கு எதிரான சர்வதேச தினம் கொண்டாடப்படுவில்லை அம்சமாகவே இக் கவிதா நிகழ்வுகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன.

நிகழ் வில் அனார், பெண் னியா, சித்திரலேகா, விஜயலட்சுமி, அருள்ஜோதி, உருத்திரா, கலைமகள், ஜெயந்தி, இலங்கேஸ்வரி, கில்டாருபினி, புறோவ்பி, மின்னொளி, குழுதினி, ஜெகதீஸ்வரிநாதன், குகநிதி, சுதாகரி போன்ற கவிதாயிலிகள் பங்குபற்றினர். ஜெயந்தி தளையசிங்கம் தற்போது பிரான்சில் வசிப்பவர். இவர் இங்கு இல்லாத நிலையிலும் நிகழ்ச்சிக்காக தன் கவிதைகளை அனுப்பியிருந்தார். அதேபோன்று கவிஞருகள் ஜோதா அக்பர், யவனிகாவின் கவிதைகளும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. இத்தகைய கவிதைகள் தந்த படைப்பாளர்களிடையே ஒரு ஒற்றுமையை காணமுடிந்தது. சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையத்தின் வெளியீடான் “பெண்” சஞ் சிகையில் எழுதி

வளர்ந்தவர்களும், இன் னொருபுறம் சூரியாவின் அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகளில் பங்குபற்றுபவர்களாயிருக்கின்றவர்களுமாக இருந்தவர்களே இந்தப் பெண் படைப்பாளி களாக வளர்ந்திருக்கின்றனர் என்பதை அறிய முடிந்தது. அதில் பெண்ணியா நீண்டகாலச் செயற்பாட்டாளராக இல்லாத போதும் “பெண் ணிய” வெளிப்பாடு களையும், அவாவையும் கொண்ட அவரது படைப்புக்கள் இந்நிகழ்வில் அவரை இணைத்திருக்கின்றன.

இந்நிகழ்வில் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாக இருக்கின்ற மற்றுமொரு விடயம் தேர்வு செய்யப்பட்டிருந்த கவிதைகள் கொண்டிருந்த ஒரே தன்மையான விடயங்கள் ஆகும். போரின் இருத்தலுக்கான, இருப்பின் பிரியத்தின் மீதான அவாவுகைகளும், தன்னெழுச்சிமிக்க தனிமையின், காதலின் நசிவுக் குரல்களுமாகவே அனைத்துக் கவிதைகளும் அடங்கியிருந்தன. மிகுந்த முச்சத் தினறவில் அகப்பட்டிருந்த ஆசை மிகுந்த பெண்ணின் வேதனையும் கனவுகள் பாடும் ஏக்கழும், ஈரநிலத்தில் ஏறியப்பட்ட கடதாசி ஒன்றின் இருப்புமாக மொத்தக் கவிதைகளும் அமைந்திருந்தன

“நான் இருக்கிறேன்” என்பதை முழுமையாக உணர்ந்து கொள்ளக்கூட இயலாதபடி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஒரு அகாலமான குழலில், அச் சூழலுக்கு எதிரான குரலை பகிரங்கமாக்கமுடியாத நிலையிலும், அதன் அடிப்படைகளின் மீதான குரலை தைரியமாகப் பாட இக் “கவிதை கள் பேச்சும்” இடமளித்திருந்தது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

பாலியல் வேட்கையின் பகிரவும், உற்பத்தியின் மூலப்பிரகிருதி என்பதன் காரணத் தினால் யுத்தத்தை எதிர்க்கின்ற அதிகாரமும், ஒருபால் கவர்ச்சிகளின் பகிரங்கமான பகிரவும், - பெண் எழுச்சி என்ற வகையில் அன்மைக் காலமாகவே ஒரு பொது வெளிக்குள் பெண்களிடமிருந்து ஓலிக்கத்

தொடங்கியிருக்கின்றன. அதிலும் பாலியல் வேட்கைகளும் ஒருபால் கவர்ச்சிகளின் தனிப்பட்ட அங்கீகாரமும் பெண்களிடமிருந்து எழுவது என்பது இலக்கிய காலத்தின் பாரம்பரியத்தில் குறிப்பிடத்தக்க விடயமாக இருக்கின்றபோதும் ஆன் அதிகார எழுத்துக்களால் மறுக்கப்படுகின்ற போதும் அவ் விடயங்கள் “இல்லாத ஒன்றைப் பற்றியன்” அல்ல என்பதே உண்மையாகும். எனினும் இந்த விடயங்கள் பெண்களின் வாழ்வில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒன்றாக அமையாமையினாலேயே இன்று கிடைத்த ஒரு சிறு வழியில் பெரும் அமுக்கத்துடன் வெளிப்படத் தொடங்கி யிருக்கின்றது. இங்கிருந்துதான் அங்கீகாரம் என்பது யாரிடமிருந்து வழங்கப்பட வேண்டும்? என்ற கேள்வியும் அது முடிவைத்திருக்கின்ற அதிகாரத்தின் முகமும் வேறுபட்டு நிற்பதை அவதானிக்கலாம். எனவே அங்கீகாரத்துக்கு அப்பால் தனித்த குரல்களாக பெண்களின் குரல்கள் ஓலிக்கத் தொடங்கியுள்ளமையை பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளின் மூலம் நாம் அறிய முடிகின்றது. வெளியீடுகளில் படிக்க, பார்க்க முடிகின்றது. சிறு துளி பெருவெள்ளம் எனும் கருத்தில் “கவிதைகள் பேச்சும்” போன்ற சிறு நிகழ்வுகள் எமது குழலில் சில சமச்சீரான நிலைகளை எதிர் காலத்தில் தோற்றுவிக்கலாம் என நம்புவதற்கு இடமுண்டு.

“கவிதைகள் பேச்சும்” நிகழ்வின் மற்றுமொரு அம்சம் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளை இணைத்துக் கொண்டமை பற்றிக் குறிப்பிடலாம். ரத்யக் கவிஞர் அன்னா அக்மத்தோவாவினதும் கவிதைகள் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டன. நீண்ட காலத்தின் முன்னர் யுத்தத்திற்கு எதிரான குரலைப் பாடிய இவர்களது கவிதைகள் தற்காலத்தின் எமது குழலை அப்படியே கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்திற்று என்பதைவிட ஒரு முறை எம் உணர்வுகளை தட்டி எழுப்பி நிறுத்திற்று என்பதே உண்மை.

இத்தகைய நிகழ்வுகளின் மொத்தப் பயன்பாடுகள் என்ன என்பதையும் சற்று நோக்க வேண்டும். இன்னிகழ்வில் கலந்து கொண்ட பார்வையாளர்கள் பற்றியும் குறிப் பிட்டாக வேண்டும் பார் வையாளர்களாக அழைக்கப் பட்டிருந்தவர்கள் கூட பெரும்பாலனவர்கள் படைப்பாளிகளாகவும், ஆய்வு நோக்கில் பல்கலைக்கழகம் மட்டத்தில் இயங்குபவர்களாகவும் ஏதோ ஒரு விதத் தில் வாசிப் புரீதியான தொடர்பைப் பேணுபவர்களாகவுமே அமைந்திருந்தனர். மொத்தமாக நிகழ்வில் கவிதைபாடிய பெண் கவிஞர்கள் தவிர ஆண் பார்வையாளர்களும் ஏனைய அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களின் பிரதிநிதிகளும் கலந்து கொண்டனர்

இவ்வாறு வரையறுக்கப்பட்ட அதிக ஆர்ப்பாட்டங்களின்றிய விளம்பரங்களின்றிய

உணர்வு பிடுங்கிகள்

- குகந்தி -

அதிகாலை
அலாரத்தின் கதறலுடன்
தட்டுத் தடுமாறி
கண்விழித்து ஏழுந்து
வீட்டு வேலை தொடக்கம்
காலை, மதியம்
சமையல் முடித்து
பள்ளி செல்லும் பிள்ளைகளோடு
அலுவலகம்
செல்லும் கணவனையும் கவனித்து
அனைவரது தேவைகளும்
நிறைவேற்றி
பம்பரம் போல் சூழன்று

ஒரு அறிவு பூர்வான கலை நிகழ்வாக சுகலரையும் இனைத்து நின்ற கவிதைகள் பேச்ட்டும் நிகழ்வு “ஒரே நேரத்தில் பல கவிஞர்களையும் அவர்களின் படைப்புக் களையும் நோக்கும் சந்தர்ப்பத்தையும் கொண்டிருந்தமை” என்பது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும் என்னில் ஒரு வாசகனோ ரசிகனோ ஆய்வாளனோ ஒரே நிகழ்வில் வெவ்வேறுபட்ட கவிஞர்களை அவர்களது படைப்புக்களை அவதானிப்பது என்பது அசாத்தியமானது.

இந்த வகையில் கவிதைகள் பேச்ட்டும் நிகழ்வு இனிவரும் காலத்தின் நிகழ்வுகளுக்கான “என்றும் இருந்து கொண்டிருக்கும் ஓர் அழைப்பாகவே அமைகிறது”.

- T. உருத்திரா -

தன் அலுவல் முடித்து
உண்டது பாதி
உண்ணாதது மீதியாக
வயிற்றுக்குள் போட்டு
வயோதிபத் தாயிடம்
விடை பெற்று
அலுவலகம் நோக்கி
வியர்க்க விறுவிறுக்க
பஸ் பிடித்து ஏறி நின்றால்.....

காலோடு காலுரசி
இடை கிள்ளி
தொடை வருடி
இம்சிக்கும் ஆண்கள் சிலரின்
இம்சைகள்
நாளாந்தம் தொடர்கின்ற
நரக வேதனையாய்...

சார்க்

சிவப்புக் கம்பளத்தில்
சிந்து நடை நடந்து
பக்கத்து நாட்டு தலைவர் வர
பொக்கே கொடுத்து
கைகள் குழுக்கி
சலுாட் அடித்து
உச்சிமோர்ந்து
புன்னைகை சிந்தி
தேசத்தலைவர்கள் குதூகளிக்க
மக்களோ ,
உச்சிவெய்யிலிலும்
மரத்தின் கீழும்
அகதிக்கு
ஆகாயம் துணை என்றால் போல்
பத்தைக்குள்ளும்
புதருக்குள்ளும்.

பொறுத்திருப்பது பழக்கப்பட்டதால்
இதையும்
பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்
நல்ல தீர்வா
அடுத்த சார்க்.ஆ. . . . ?

மழைத் துளி....

நான்கு ஐந்து மாதங்களாகும்
சிறு மழைத் துளியைக்காண
துளியைக் கண்டதும்
என் வாயை நிதானமாக
ஒருங்கிணைத்து
ஆவென்று திறந்தேன்
வந்த துளியை வயிறுவரை
கொண்டு செல்ல முயற்சித்தேன் - ஆனால்
துளியோ
உடட்டில் பட்டதாய் உணவு
வந்த துளிக்கு
தொண்டைவரை செல்ல முடியவில்லை
எப்படி என் வயிற்றை
நிரப்ப முடியும்
இப்படியே என் கனவுகள்

- வன்யந்திதலையசிங்கம் -

ஈணை பட்டினம்

- எஸ். அகர்ஷியா -

ஞாயிற்றுக்கிழமை, சாவகாசமாய் நெட்டுக்குள் மூழ்கிக் கிடந்தேன். பரபரப்பு... அவசரம்..... வேகம்.... எதுவும் வேண்டாத நிதானம். தெரு வாசலில் நின்றிருந்த என் இரண்டாவது மகள். “தடா...புடா...” வென்று ஒடிவந்தாள். “அப்பா.... யானைப்பா...!” என்றாள், மூச்சவாங்க, என்னவோ யானை அவளைக் காட்டுவது போல!

யானை, ரயில், விமானம். கடல், கப்பல் இன்னபிற சமாச்சாரங்கள் எப்பேர்ப் பட்ட மனிதனையும் ரசிக்கச் செய்துவிடும் என்பது என் அனுமானம். வாசலுக்கு வந்தேன்.

வயதான யானைதான்! முகத்தில் வெண்புள்ளிகளுடன் அழகாகவே இருந்தது. ஒரு பாகன், அதன் மேலேயும், மற்றொருவன் அதன் முன்னங்கால் பக்கத்திலும்.... யானையின் பின்னால் ஏழெட்டுச் சிறுவர்கள் ஒரேயொரு சிறுமி!

சமீப காலமாய் யானைகள் குறித்து வரும் செய்திகள், அத்தனை சந்தோஷ மானவைகளாக இல்லை. வழிநடத்திச் சென்ற பாகனை தும்பிக்கையால் தூக்கிப் போட்டு மிதித்துக் கொல்வதும், அதை மயக்க ஊசி அம்புகளை வீசி, வளைத்துப் பிடிக்கும் பயங் கரங்களும் அடுத்தடுத்து நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. கோவில் திருவிழாவின்போது கூட்டத்தைப் பார்த்து மிரண்டு ஒடி, விசேஷம் தின் போக்கைத் திசை திருப்பிவிடும் யானை களும் இருக்கின்றன. எல்லாவற்றுக்கும்

மேலாக... விசேஷ முகாம்களுக்குப் போக முரண்டு பிடித்து, லாரியில் ஏற மறுத்து அட்டகாசம் செய்த யானைகள், அப்புறம் அங்கே யிருந்து திரும்பும் போது, “அன்பே... நீ, அங்கே... நான் இங்கே..!” என்று தவித்த சங்கதிகளும் பத்திரிகைகளில் வரவே செய்தன. எந்த நேரத்திலும் எதையும் செய்யக் கூடியவைகளாக மாறிப் போய்விட்டன, யானைகள்!

யானையின் மேல், ஒரு கைக்குழந்தையை ஏற்றினார்கள். மேலிருந்த பாகன், கைக்குழந்தையின் ஒரு கையை மேலிருந்தவாறே தாங்கிப் பிடித்துத் தூக்கி இழுத்தான். குழந்தை ‘சொய்ய்யங்க!’ கேள்று மேலே போய் விட்டது. பாகன் முரட்டுத்தனமாக இழுத்ததில் ஏற்பட்ட வலியா?.... அல்லது யானையின் மீது ஏறிய பயமா... தெரிய வில்லை. குழந்தை வீறிட்டு அழுத்து. அதைக் கண்டு கொள்ளாத யானை, சொல்லி வைத்தாற் போல தன் கால்களால் பத்து காலடி தூரம் பின்னோக்கி நகர்ந்தது. அப்புறம் முன்னோக்கி வந்தது. நடக்கும்போது வாலை சுழற்றிக் கொண்டது. அதன் உடம்பின்மேல் சென்ற கயிறு வழியாகத் தொங்கிய வெங்கல மணிகள்தான், ‘டொண்டாய்ய்யங்’ சத்தம் எழுப்பின, யானையின் நடைக்கேற்ப!

குழந்தை கீழே இறக்கப்பட்டதும், யானைமேல் ஏறிய சேவைக்காகக் கொடுக்கப்படும் காச, யானையின் துதிக்கைக் கவுண்டரில் வைக்கப்பட்டது. அதைச் சுருட்டிக் கொண்ட யானை, தனது எச்சில் வழியும் தும்பிக்கையை குழந்தையின் தலையில் வைத்து ஆசிர்வதித்தது. யானைப்பாகன் குழந்தையின் பெற்றோரிடமிருந்து தண்ணீர் வாங்கி, துதிக்கையின் ஒட்டடைகளில் ஊற்றினான். யானை நடிகர் வெண்ணிற ஆடை மூர்த்தி போல, “புர்ரர்” ரென்று துப்பியது. யானையால் ஆசிர்வதிக்கப்பட்ட குழந்தை மற்றும் அதன் உறவினர்கள், யானையின் பின்னால் ஒடிவந்த சிறுவர்கள் அனைவருமே நனைந்தனர்.

எதிர்பாராத நொடிகளில் தன் மேல் பிய்ச்சப்பட்ட தண்ணீரால் பயந்த குழந்தைக்கு, அன்றிரவே காய்ச்சல் வந்து... அடுத்த நாள் டாக்டருக்கு அழுத்தும், மருந்து மாத்திரை வாங்கியதுமாக ஆன செலவு, ரூபாய் நானுரையும் முப்பதும்... நேரமும்... பதற்றமும்... மனக்கவட்டமும்!

இனையத் தளத் திலிருந்து.....

..... இனங் தெரியாதவள்....

பாழடைந்த மாளிகையின் அந்தப்புரங்களில்
வழிதப்பி நுழைபவனாய் கண்டைடகின்றேன்
என் நீரறைகளை
எல்லா வடிவமுமான பாத்திரங்களில்
சமுத்திரமாய் பொங்கும் நீரறைகளில்
முன்பே யாரோ குளிக்கின்ற சப்தங்கள்.

ஜென்மாந்தரத் தணவில் உருகும்
உயிரின் பக்கச் சுவர்களை நனைத்து
வெளியேறுகின்றது:
சோப்பு நூரைகளிலிருந்து பிரியும் வர்ணங்கள்

கண்டறியப்படாத ராகங்களை இசைத்து
பூஜையான்றைப்போல்
ஒவ்வொரு அறைகளிலும் இறங்கி
நீராடுபவன் மொழி,
அலைகளிலிருந்து பிரவகிக்கின்றது.

நீரறைகளின் ஸ்பாடிகத் தரைகளில்
முகம் பார்த்து
சிலந்திகளின் வஸலயுடுத்தி
குருட்டு முதலையேறி
உயிரை அடைந்து ஓய்வெடுக்கின்றான்:
இனந்தெரியாத அவன்.

அறுந்து தொங்கும் கனவுத் தூண்டில்
பொழுது புறர
இனம் காணக் தருணமற்று மறுபடியும்
அவன் குளியலின் சப்தங்கள்.....!
வெளியில் எழுதுகின்றது,
தூபத்தின் பாடலை.

அஞ்சலிக் குறிப்புக்கள்

சடலங்களின் முன்னே
இயலாமையைப் பற்றிய மனிதர்களைப் போல்,
தலை கவிழ்ந்திருக்கும் மெழுகுவர்த்திகளிடம்
வாசிக்க விடப்படுகின்றது.,
பேரன்புகளோடு செய்யப்பட்ட ஜீவிதத்தின் சரிதம்

மெலிந்திருக்கும் மெழுகுவர்த்திகளோ
காற்றில் தடுமாறித் தடுமாறி
வாசித்தபடியே சாகிறது
சில கட்டங்களை மறைத்தும், விளித்தும்
இம்முறை யாரும்
அழுவதில்லை.

- T. உருத்ரா -

அழகமக்கோலம்

வாழ்ந்தால் உன்னோடு மட்டுமே
வாழ்வேன் என்றாள் - அவள்
காதலனோ! அழைத்துச் சென்றான்
மனைவி! என்ற பட்டம் குட்டினான்

பிரியமான கணவனோ...
தன் தாய் தந்தைக்கு
இன்முகத்தோடு அறிமுகம் செய்தான்
தாயோ! மருமகள் எனும் பதவி கொடுத்தாள்

மருமகளோ!....

புகுந்த வீட்டுச் சிறப்பும்
பிறந்த வீட்டுப் பெருமையும்
காக்க உறுதி பூண்டாள்...

சீதனம் எனும்

புன்னகை கொண்டு சென்றாள் மருமகள்...

இறுதி வரை அவனுக்கு....

புன்னகை செய்ததாக நினைவே இல்லை

பிறந்த வீட்டில்.... அன்று

விடிவெள்ளி அவள்

புகுந்த வீட்டில் - இன்று

ஆயுட்கைதி புரியவில்லையா?!

அடிமைக்கோலம்.

செல்வி. ஜனநிதா மோகன்

உதவி விரிவுரையாளர்

சலுக விஞ்ஞானத்துறை

கழக்குப் பல்கலைக் கழகம்

நீண்ட முட்டை

அண்மைக்காலக் கவிதைகளில், வீச்சான சிந்தனையும், வித்தியாசமான உருவ கங்களும் இடம்பெறுவதைக் காண்கிறோம். இவை இத்தகைய கவிதைகளுக்கு ஒரு தனித்துவத்தை அளிக்கின்றன. ஆரையுர்த் தாமரையின் ‘மயில்முட்டை’ அவ்வாறான ஒரு கவிதையாகும்

காதலில் தோல்வி கண்டு, திருமணச் சந்தையில் தேங்கிப் போன ஒரு பெண்ணின் ஆதங்கம் இக்கவிதையில் வெளிப்படுகிறது. ‘மயில் முட்டைக்கும்’ இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?

“அதாரன் இக்கவிதையின் முடிச்சு”

மயில்முட்டை கிடைத்தால், அதைத் துஞ்ச பொரிப்பதற்கு மயிலைத் தேடிப்பிடிக்க முடியாது. அதனைப் பயன்படுத்தவும் முடியாது. இரண்டு அடைக்கோழிக்குள் அடை வைக்க

வேண்டுமாம். (அப்படி ஒரு கற்பிதம்) இது எவ்வளவு சிரம சாத்தியமானதோ அவ்வளவு சிரம சாத்தியமானது, வயதேறிப்போன ஒரு பெண்ணுக்கு திருமண வாழ்வு அமைவது.

மயில் முட்டையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, அடைக்கோழி தேடித் திரிவது போல, பெற்றோர் பெண்ணின் சாதகத்தை அல்லது புகைப்படத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, மனமகனைத் தேடித்திரியும் அவலம் இக்கவிதையில் சொல்லப்படுகிறது.

“கரதல் கோழிக்குள் அடைப்படுத்த என் மனமெழும் மயில் முட்டை கல்யாணக் கோழிக்குள் அடைப்படுக்க ஆயத்தப்படுத்துவதும் இயற்கைதான்”

இவ்வரிகள் மூலம், இப்பெண்ணின் நெஞ்சத்து அலைகள் நம் நெஞ்சிலும் தொற்றிக் கொள்கின்றன.

அன்புமணி

ஆசிரியர்,
“பெண்”,
குரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம்.

ஆசிரியருக்கு,

வணக்கம். உங்கள் பணிக்கு வாழ்த்துக்கள். மேலும் உங்கள் சஞ்சிகையை ஏதேச்சையாக வாசிக்க முடிந்தது. தாமரை என்ற “மயில் முட்டை” கவிதைக்குரியவர் இந்தியக் கவிஞரா? இலங்கைக் கவிஞரா? அவருடைய அற்புதமான வரிகளை தொடர்ந்தும் “பெண்”இல் எதிர்பார்க்கிறோம்.

நன்றி.

தங்கள் உண்மையுள்ள வாசகி,
செல்வி ஆ. சுசிதா.
மட்டக்களப்பு.

ஆசிரியருக்கு

என் அன்பார்ந்த வணக்கங்கள். நீங்கள் அனுப்பிய பெண் சஞ்சிகையும், செய்தி மடலும் எனக்கு கிடைத்துவிட்டது. “பெண்” இல் எனது கவிதையை பிரசரித்திருந்தீர்கள். மிக்க மகிழ்ச்சியாய் இருந்தது. அதற்காக உங்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றியை கூறிக்கொண்டு தொடர்கிறேன். பெண்களை இராட்சியாகவும், போகப் பொருளாகவும் காட்சிப்படுத்துகின்றார்கள் திரைப்படக்காரர்கள். திரைப்படங்களில் இரண்டாந்தர பிரஜையாக காண்பிக்கப்படும் பெண்கள் பற்றிய கட்டுரை இம்மடலுடன் இணைத்து அனுப்பியுள்ளேன். அதனையும் பெண் சஞ்சிகையில் பிரசரிப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் பெண் வளர் வாழ்த்துக்கள் கூறி விடை பெறுகிறேன்.

இப்படிக்கு
பு. கோகிலவாணி.
மெரயா பஸார்
விண்துல்.

2008.08.15

அன்புடன் விஜயலட்சுமி,

புதிய பெண் தொகுதி கிடைத்தது. நம்முடைய பெண்களது இயற்கையை பிரதிபலித்தபடி ஆக்கங்கள் இயல்புத் தன்மைகளோடும் பாசாங்கற்ற உணர்வுகளோடும் இருந்தன. வாசிப்பில் இவ்விதமான நெருக்கங்கள் இருந்ததை நான் உணர்ந்தேன். தொகுதியின் புதிய வடிவமைப்பு சிறந்தது. இந்த வடிவ மாறுதல்களோடு கருத்து ரீதியான சில விரிந்த பார்வைகளையும் கொண்டிருப்பதற்கு நீங்கள் முயற்சிக்க வேண்டும் என்பது எனது ஆலோசனையாகும்.

அம்மன்கிளி முருகதாஸ் அவர்களது ‘ஒப்பாரி பாடல்கள்’ பற்றிய ஆக்கம் என்னை ஈர்த்திருந்தது.

மேலும் ‘பெண்’ தனது ஆளுமைச் செயற்பாட்டில் வளர் என் மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்!

அன்புடன்
அனார்.

நேயங்களுடன் ‘பெண்’ ஆசிரியைக்கு...!

வணக்கங்கள். ‘எழுத்தாளும் பெண்களின்’ எண்ணக்களமாயும் ஏக காலத்தில் சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டுத் தளத்தினில் பெண்கள் எதிர்கொள்கின்ற பிரச்சினைகளைக் கலந்துரையாடும் தளமாகவும் கிழக்கில் இருந்து வெளிவரும் பெண் ‘இடைவெளி’ இன்றி, ‘வெளி’வரவேண்டும் என்பதே எமது அபிலாகை.

தொண்ணூறுகளின் இடரார்ந்த ஒரு காலப்பகுதியில், “குரியா”வின் குரியச் சிந்தனை வீச்சாகப் புறப்பட்ட ‘பெண்’னுக்கு நான் ஆரம்பகால வாசகன்: அவ்வப்போது, பங்களிப்பும் நல்கியதுண்டு (தகவலுக்காகவே அன்றித் தற்புகழ்ச்சிக்காக அன்று).

எனினும், இது வரையில் ஒரு விமர்சன / நலனாய்வு மடலும் வரைந்ததில்லை! வரைய நினைக்கும் கணங்களில் எண்ணப் பொறிகள் சிதிரிப் பரவுவதும், எழுத முனைகையில் மூனை’ மெளனித்து நிற்பதுவுமாய்... என்னவொரு முரண்நகை!

பதியப்படாத எண்ணம், எண்ணமாகவே, தனிநபருள் அமிழ்ந்து, கரையும் ஆபத்தையும், அதன் வழி சமூக நிலைப்பட்ட இழப்பையும் இப்போது நன்றாகவே உணரமுடிவதால், என் முதல் மடலை வரைகிறேன்.

எழுதுதல், எழுத்துகளைப் பிரசுரித்தவில் பெண்களுக்கான நீண்டகாலக் கதவடைப்பின் வரலாறு வேதகாலம் தொடங்கி, தற்காலம் வரையில் அவதானிக்கலாம். இதனது மற்றுமொரு ஆதிக்க மனோபாவமே: ‘பெண்’ பற்றிய ‘அட்டைப்படக் கவர்ச்சியின்மை’, உள்ளடக்கம், படைப்புகளின் செழுமைக் குறைபாடு, தேர்ந்தெடுத்த, ஒரு பக்கப் பார்வை என்று.... பல்வேறு விமர்சன(?) முனுமுனுப்புகளாய் ஆங்காங்கே வெளிப் படுகின்றன.

எனினும், ஆசிரியை அடிக்கடி குறிப்பிடும் ஒரு கருத்தையே என் மடலின் ஈற்றில் எடுத்தாள விழைகிறேன். “கருத்துக்களை, சிந்தனைகளை ஆங்காங்கே விதைக்கின்ற தருணமே இது” நானை அது விருட்சமாகும்.

‘பெண்’னின் சிந்தனை வீச்சுகளின் சங்கமத்தில், அன்று பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ‘சக்கரவர்த்தினி’ இயக்கிய பாரதியின் தோழர்களாய்ப்பல ஆண்நண்பர்களும் இணைவது உங்களுக்கு உவப்பானதா?

நீண்டகால ‘மெளனம்’ உடைத்த நிறைவோடு, இப்போது விடை கொள்ளும்,

சந்திரசேகரன் சசிதரன்,
அம்மன் கோயில் வீதி,
முறக்கொட்டான்சேனை,

வருடாந்த சந்தா - பெண்

ஜோப்பா, வட அமெரிக்கா,

அவுஸ்திரேலியா

USS 8

இந்தியா

ரூபா 500.00

இலங்கை

ரூபா 200.00

சந்தா வீண்ணப்பம் 200.....

பெண் சந்சிகைக்கு சந்தா அனுப்பியுள்ளன.

பெயர் :

விலாசம் :

திகதி :

இத்துடன் காசோலை / மணி ஓடர் சூரியா பெண்கள்
அபிவிருத்தி நிலையத்தின் பேரில் அனுப்பி வைக்கிறேன்.

சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம்

இல:20, டயஸ் வீதி,

மட்டக்களப்பு,

இலங்கை.

Suriya Women's Development Centre,

No: 20, Dias Lane,

Batticaloa,

Sri Lanka.

ஒப்பனைகள் ஓர்ற எண்முகத்தை - நி ஏற்பதூயில்லை
உங்கோன்று என்கொயும் விவரம் விவரிப்புச்சுக்கடைடன் ஓவையைச் சொல்வதாய்
என்ன செய்வது என் முகங்கள் விவரிப்புச்சுக்கடை யீடும்புவத்தில்லை